

Skatteministeriet
Udkast

J.nr. 2018-7087

Forslag
til
Lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, opkrævningsloven og forskellige andre love
(Modregning med opkrævningsfordringer og udskydelse af betalingsfrist ved banklukkedage m.v.)

§ 1

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 551 af 29. maj 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 7, stk. 4, indsættes efter »fordringsregister«: », samt regler om, hvilke udbetalinger fra det offentlige restanceinddrivelsesmyndigheden anvender til modregning, og om at kunne undlade modregning.«

2. Overskriften før § 18 b affattes således:

»Særlige regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen og om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden og fordringer i told- og skatteforvaltningens opkrævningssystemer m.v.«

3. § 18 b affattes således:

»§ 18 b. Skatteministeren kan for perioden til og med den 31. december 2019 fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse, jf. § 4, og for fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, om udbetaling af beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer og om inddrivelse af udvalgte fordringer.«

4. Overskriften før § 18 c ophæves.

5. § 18 c affattes således:

»§ 18 c. Skatteministeren kan for perioden til og med den 31. december 2021 fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at sikre, at fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden eller er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, samt tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige og ikke er ramt af datafejl.«

6. *Overskriften* før § 18 d ophæves.

§ 2

I opkrævningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1224 af 29. september 2016, som ændret ved § 19 i lov nr. 1555 af 19. december 2017 og § 4 i lov nr. 1682 af 26. december 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, *stk. 3*, ændres »en lørdag, søndag eller helligdag, anses den nærmest følgende hverdag« til: »en banklukkedag, anses den nærmest følgende bankdag«.
2. I § 2, *stk. 8, 4. pkt.*, ændres »en lørdag eller en søndag, er betalingsfristen den førstkommende mandag« til: »en banklukkedag, er betalingsfristen den førstkommende bankdag«.

§ 3

I lov om indskud på etableringskonto og iværksætterkonto, jf. lovbekendtgørelse nr. 1175 af 30. oktober 2014, som ændret ved § 6 i lov nr. 652 af 8. juni 2016, § 4 i lov nr. 683 af 8. juni 2017, § 13 i lov nr. 688 af 8. juni 2017 og § 10 i lov nr. 1555 af 19. december 2017, foretages følgende ændring:

1. I § 11 D, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres »en helligdag eller en lørdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.« til: »en banklukkedag, forlænges fristen til den førstkommende bankdag.«

§ 4

I lov om ansættelse og opkrævning m.v. af skat ved kulbrinteindvinding, jf. lovbekendtgørelse nr. 1152 af 10. september 2018, som ændret ved § 17 i lov nr. 1555 af 19. december 2017, foretages følgende ændring:

1. I § 4, *stk. 1, 3. pkt.*, og § 6, *stk. 2, 2. pkt.*, ændres »en helligdag eller en lørdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.« til: »en banklukkedag, forlænges fristen til den førstkommende bankdag.«

§ 5

I pensionsafkastbeskatningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1126 af 10. oktober 2014, som ændret senest ved § 4 i lov nr. 396 af 2. maj 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 26, stk. 1, ændres »en dansk helligdag eller en lørdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.« til: »en dansk banklukkedag, forlænges fristen til den førstkommande bankdag.«

2. I § 26, stk. 2, ændres »følgende hverdag, hvis den seneste frist for indsendelse af opgørelse og indbetaling af skat falder på en helligdag eller en lørdag i det land,« til: »førstkommande bankdag i det land, hvor selskabet m.v. har hjemsted, hvis den seneste frist for indsendelse af opgørelse og indbetaling af skat falder på en helligdag eller en lørdag i det land,«.

§ 6

I selskabsskatteloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1164 af 6. september 2016, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 1130 af 11. september 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 24 indsættes som 4. og 5. pkt.:

»Hvis sidste rettidige betalingsfrist efter denne lov falder på en banklukkedag, forlænges fristen til den førstkommande bankdag. Der skal betales et gebyr på 65 kr. for erindringskrivelser vedrørende betaling efter denne lov.«

§ 7

I lov om afgifter af spil, jf. lovbekendtgørelse nr. 337 af 7. april 2016, som ændret ved § 2 i lov nr. 686 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 22, 3. pkt., og § 23, 3. pkt., ændres »helligdag« til: »banklukkedag«, og »hverdag« ændres til: »bankdag«.

2. § 24, stk. 1, 2. pkt., og § 25, 3. pkt., ændres »lørdag, søndag eller helligdag« til: »banklukkedag«, og »hverdag« ændres til: »bankdag«.

§ 8

I toldloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 28 af 11. januar 2018, som ændret ved § 2 i lov nr. 671 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 30, stk. 1, indsættes som 3. pkt.:

»Falder sidste rettidige betalingsfrist på en banklukkedag, forlænges fristen til den førstkommande bankdag.«

2. I § 33, *stk. 4*, indsættes som *2. pkt.*:

»Falder den 5. hverdag efter fortoldningsdagen på en banklukkedag, forlænges fristen til den førstkommende bankdag.«

§ 9

Loven træder i kraft den 1. april 2019.

*Bemærkninger til lovforslaget
Almindelige bemærkninger*

Indholdsfortegnelse

1. Indholdsfortegnelse

1.1. Lovforslagets formål og baggrund

1.1.1. Modregning med opkrævningsfordringer og undladelse af modregning m.v.

1.1.2. Oversendelse af Skattestyrelsens krav til inddrivelse

2. Lovforslagets indhold

2.1. Regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden og ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning med eller bistand til fordringshavers modregning med fordringer under opkrævning

2.1.1. Gældende ret

2.1.2. Lovforslaget

2.2. Regler om restanceinddrivelsesmyndighedens håndtering af fordringer ved mistanke om datafejl for fordringer, der er under inddrivelse eller indberettet til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister med henblik på modregning under opkrævningen

2.2.1. Gældende ret

2.2.2. Lovforslaget

2.3. Regler om restanceinddrivelsesmyndighedens udvælgelse af udbetalingsfordringer med henblik på modregning og om i særlige tilfælde at kunne undlade modregning

2.3.1. Gældende ret

2.3.2. Lovforslaget

2.4. Lovfæstelse af princip om banklukkedage

2.4.1. Gældende ret

2.4.2. Lovforslaget

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

6. Miljømæssige konsekvenser

7. Forholdet til EU-retten

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Som led i arbejdet med at sikre en korrekt og effektiv inddrivelse foreslår regeringen en række ændringer, der dels skal sikre et sikkert hjemmelsgrundlag for håndtering af modregningen med fordringer, der er under inddrivelse eller under opkrævning hos fordringshaverne, dels skal sikre, at Skattestyrelsens it-system for opkrævning, skattekontoen, der står for opkrævningen af virksomhedernes skatte-, moms- og afgiftskrav, kan tilsluttes det nye it-system for inddrivelse.

For at skabe et sikkert hjemmelsgrundlag for modregningen med fordringer, der er under opkrævning hos fordringshaverne, foreslås det, at skatteministerens eksisterende bemyndigelse til at fastsætte regler om at kunne springe fordringer over i dækningsrækkefølgen udvides. Behovet for ændringen skyldes, at det ikke altid er muligt at nå at afklare og fjerne datafejl og validere retskraften af fordringer inden for udbetalingsfristen, hvilket hæmmer en effektiv proces.

Af hensyn til at have tilstrækkeligt med fordringer, der er klar til inddrivelse, foreslås det også, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan foretage en hensigtsmæssig prioritering af, hvilke af fordringshavernes fordringer der skal valideres for datafejl først, med henblik på at kunne afvikle modregningen på en hurtig og effektiv måde.

For at sikre, at Skattestyrelsens krav fra skattekontoen kan tilsluttes det nye it-system for inddrivelse, foreslås det at lovfæste Skattestyrelsens gældende praksis om at udskyde betalingsfristen, hvis sidste rettidige betalingsdag falder på en banklukkedag. Dette er nødvendigt for at sikre, at forældelsesfristen – der beregnes med udgangspunkt i den lovfæstede sidste rettidige betalingsdag – ikke bliver for lang. Med lovforslaget foreslås ingen ændring af praksis for betalingsfristen.

1.1. Lovforslagets formål og baggrund

Skatteministeriet har siden december 2015 arbejdet på udviklingen af et nyt it-system, der skal understøtte inddrivelsen. Det blev besluttet, at det nye it-system skal være baseret på et standardssystem af hensyn til at kunne etablere et mere enkelt inddrivelsessystem. Inddrivelsessystemet er med udgangen af 2018 udviklet, så det kan håndtere de fleste inddrivelseskridt og skyldnergrupper.

Der er i det suspenderede it-system EFI/DMI fortsat en række fordringer, der er behæftede med tvivl om retskraften og ramt af datafejl. Disse fordringer skal underkastes en oprydningssproces, med henblik på at de, hvis de konstateres at være retskraftige, kan konverteres til det nye inddrivelsessystem med henblik på inddrivelse. I oprydningssprocessen skal fordringerne retskraftvurderes og gennemgås for konstaterede og formodede datafejl. I oprydningsperioden vil inddrivelse af disse fordringer ved modregning støde på det problem, at flere af fordringerne har tvivlsom retskraft eller er ramt af datafejl. Dette er problematisk i forhold til at overholde reglerne om dækningsrækkefølgen ved modregning. Der er allerede fastsat regler, der muliggør en fravigelse af dækningsrækkefølgen ved inddrivelsen, og om arbejdet med retskraftvurderingen.

I løbet af 2019 forventes hovedparten af fordringshaverne at være tilsluttet det nye it-system for inddrivelse. Kravene fra skattekontoen forventes tilsluttet det nye inddrivelsessystem medio 2019.

1.1.1. Modregning med opkrævningsfordringer og unkladelse af modregning m.v.

I dag træffer restanceinddrivelsesmyndigheden efter delegation afgørelse om modregning med Skatteforvaltningens opkrævningsfordringer (dvs. fordringer, der ikke er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, men stadig er under opkrævning hos fordringshaver), hvor Skatteforvaltningen er den udbetalende myndighed. I den forbindelse skal

restanceinndrivelsesmyndigheden ud af de opkrævningsfordringer, der er registreret i restanceinndrivelsesmyndighedens fordringsregister, udvælge de opkrævningsfordringer, der skal dækkes. Kan det ikke inden for udbetalingsfristen nås at afklare eller fjerne datafejl og/eller retskraftvurdere opkrævningsfordringerne, kan de ikke lovligt dækkes. I perioden med paralleldrifft via EFI/DMI og det nye inddrivelsessystem er der derfor behov for at kunne fravige dækningsrækkefølgen med henblik på at kunne springe disse opkrævningsfordringer over i dækningsrækkefølgen.

Ved øvrige fordringshaveres modregning med opkrævningsfordringer, der er anmeldt til restanceinndrivelsesmyndighedens fordringsregister, i andre myndigheders udbetalingsfordringer bistår restanceinndrivelsesmyndigheden ved at sende udbetalingsbeløbet til fordringshaveren. Restanceinndrivelsesmyndigheden bidrager her med at danne en korrekt dækningsrækkefølge indbyrdes mellem de fordringshavere, der har fået registreret deres opkrævningsfordringer til modregning i restanceinndrivelsesmyndigheden fordringsregister. Også her er der behov for, at restanceinndrivelsesmyndigheden kan springe opkrævningsfordringer over, hvor det inden for udbetalingsfristen ikke er muligt at nå at afklare eller fjerne datafejl og/eller retskraftvurdere opkrævningsfordringerne.

For så vidt angår opgaven med at afklare og fjerne datafejl og den løbende retskraftvurdering af opkrævningsfordringer, der skal omfattes af en modregning, er der behov for, at restanceinndrivelsesmyndigheden også for opkrævningsfordringer, der er registreret til modregning hos restanceinndrivelsesmyndigheden, kan prioritere, hvilke opkrævningsfordringer det er mest hensigtsmæssigt at gennemgå først.

Endelig er der behov for at kunne undlade at modregne i visse udbetalingsfordringer, for hvilke en automatiseret modregning ikke kan gennemføres.

På denne baggrund foreslås nogle udvidelser af skatteministerens bemyndigelser til at fastsætte regler for den gældende paralleldrifftsperiode. Formålet er at skabe sikker lovhjemmel til at springe fordringer over i dækningsrækkefølgen eller undlade at modregne i visse udbetalingsfordringer, og at der kan fastsættes regler om en hensigtsmæssig rækkefølge for afklaring og fjernelse af datafejl og/eller retskraftvurdering i forbindelse med oprydningen i fordringsmassen.

1.1.2. Oversendelse af Skattestyrelsens krav til inddrivelse

I forbindelse med arbejdet med at sikre en korrekt oversendelse af krav med tilhørende oplysninger fra skattekontoen til inddrivelse er det afdækket, at oplysninger om sidste rettidige betalingsfrist for kravene fra skattekontoen ikke svarer helt til lovteksten om sidste rettidige betalingsfrist i de enkelte skatte- og afgiftslove.

I opkrævningsloven og i en række forskellige andre love er indsat forskelligt lydende bestemmelser om forlængelse af sidste rettidige betalingsfrist, hvor denne falder på en lørdag, søndag eller helligdag. Ud over denne lovfæstede forlængelse af sidste rettidige betalingsfrist gælder der for krav,

der opkræves over skattekontoen, en lempelig praksis, hvorefter betalingsfristen også forlænges, hvis sidste rettidige betalingsfrist falder på en hverdag, som også er en banklukkedag.

Af hensyn til at kunne tilslutte Skattestyrelsens krav fra skattekontoen til det nye it-system er der behov for at lovfæste den i praksis anvendte og i skattekontoen indlagte konkrete sidste rettidige betalingsfrist, idet denne dato bruges af det nye inddrivelsessystem til at fastlægge, fra hvilket tidspunkt de enkelte fordringers forældelsesfrist skal beregnes.

Derudover indeholder lovforslaget en præcisering af, at der også pålægges rykkergebyr ved udsendelse af rykker for betalinger efter selskabsskatteloven.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden og ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning med eller bistand til fordringshavers modregning med fordringer under opkrævning

2.1.1. Gældende ret

§ 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder en bemyndigelse for skatteministeren til at fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse, jf. § 4, om udbetaling af overskydende beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer og om inddrivelse af udvalgte fordringer for perioden fra og med den 1. april 2016 til og med den 31. december 2019.

Bestemmelsen blev oprindeligt indført med § 1, nr. 6, i lov nr. 298 af 22. marts 2016, der hviler på lovforslag nr. L 122. Af lovforslagets almindelige bemærkninger fremgår i afsnit 3.1.2, jf. Folketingstidende 2015-16, A, L 122 som fremsat, side 9, at bestemmelsen skal sikre den nødvendige fleksibilitet i udviklingen af et nyt it-baseret inddrivelsessystem, herunder at it-understøttelsen gradvist kan udbygges, samt den manuelle inddrivelse, der skal foretages i samme periode. Det anføres, at tanken er, at det ny it-system i sin første udgave skal stå for inddrivelsen af ca. 25 udvalgte fordringstyper i forhold til nye skyldnere, dvs. skyldnere, der ikke i forvejen har gæld, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse via EFI/DMI, idet nye skyldnere, der hæfter solidarisk for fordringen sammen med en anden skyldner, der i forvejen er registreret i EFI/DMI med anden gæld, dog ikke forventes at ville indgå i inddrivelsen via det ny it-system i den begrænsede periode. Det anføres, at inddrivelsesindsatsen indledningsvist forventes at ville bestå af rykkere, afdragsordninger og udlæg. Når interimssystemet – dvs. det system, som i perioden frem mod det nye system skal udgøre en midlertidig it-understøttelse og forventes gradvist at kunne udbygges til eventuelt at udgøre en permanent it-løsning, jf. Folketingstidende 2015-16, A, L 122 som fremsat, side 3 – kan understøtte den indledningsvist begrænsede inddrivelse, er det tanken, at det gradvist tilføres yderligere funktionalitet, så inddrivelsen kan udvides i forhold til inddrivelsesmidler, fordringstyper og skyldnere. Af de almindelige bemærkninger fremgår endvidere, jf. Folketingstidende 2015-16, A, L 122 som fremsat, side 8, at bemyndigelsen skal gøre det muligt for skatteministeren at fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen ifølge § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, herunder at dækningsrækkefølgen ikke finder anvendelse ved

inddrivelsen over for den enkelte skyldner, der kan have gæld, der både omfattes af interimssystemets aktive del og inaktive del, og om inddrivelse af udvalgte fordringer. Det fremgår endvidere, at dækningsrækkefølgen efter § 4 dog vil finde anvendelse for de fordringer, der inddrives via interimssystemets aktive del. Desuden vil renter af de fordringer, der inddrives, blive dækket inden hovedkravet. Dette indebærer, at også § 4, stk. 3, om ændret dækningsrækkefølge på skyldners anmodning finder anvendelse for inddrivelsen via interimssystemets aktive del.

Ved § 1, nr. 20, i lov nr. 285 af 29. marts 2017 blev bemyndigelsesbestemmelsen i § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige udvidet til også at omfatte regler om ret til udbetaling af overskydende beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer. Af lovforslaget til denne ændringslov, lovforslag nr. L 137, fremgår i de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.7.1, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 137 som fremsat, side 31 f., at den i L 122, jf. ovenfor, beskrevne strategi for den ønskede udvikling af det ny it-system for inddrivelsen er blevet ændret. Det fremgår, at når 1. udgave af systemet forventeligt primo april 2017 tages i brug, vil fordringshaverne løbende blive tilsluttet det nye system og derefter kunne begynde at sende nye fordringer til inddrivelse i systemet. Det anføres endvidere, at frem mod medio 2018 forventes alle fordringshavere at blive tilsluttet systemet, i takt med at de får justeret i deres interne processer og systemer, så de kan sende retskraftige fordringer med en god datakvalitet. Parallelt med tilslutningen af fordringshaverne konverteres fordringer fra EFI/DMI til det nye system, hvorefter EFI/DMI kan nedlukkes, når alle fordringer og fordringshavere er lagt ind i systemet.

Tilslutningen af alle fordringshavere til det ny it-system for inddrivelsen er endnu ikke afsluttet, men forventes for hovedparten at være sket i løbet af 2019.

Bemyndigelsen i § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er blevet udmøntet ved i §§ 47 og 48 i bekendtgørelse nr. 576 af 29. maj 2018 om inddrivelse af gæld til det offentlige at fastsætte regler om perioden fra den 1. april 2017 med paralleldrift, hvor nogle fordringer mod en skyldner er registreret til inddrivelse i EFI/DMI, mens andre fordringer mod samme skyldner er registreret i det ny inddrivelsessystem.

Ved modregning ophører to fordringer – modfordring og hovedfordring – i det omfang de beløbsmæssigt dækker hinanden. Modregning er en let adgang for en fordringshaver (modregneren) til at opnå fyldestgørelse for sit krav, der betegnes modfordringen, idet modregningen gennemføres ved fordringshavers erklæring til modfordringens skyldner (hovedmanden) om den gennemførte modregning, der indebærer, at hovedmandens fordring, der betegnes hovedfordringen, ikke vil blive betalt, i det omfang modfordringen beløbsmæssigt dækker hovedfordringen. Modregningen får virkning fra erklæringens fremkomst som følge af erklæringens påbudsvirkning. De almindelige modregningsbetingelser hviler på retssædvane og forudsætter, at der består gensidighed, dvs. at modregneren har et krav mod hovedmanden, der tilsvarende har et krav mod modregneren. Derudover kræves, at fordringerne er afviklingsmodne, dvs. at modfordringen skal være forfalden til betaling,

mens frigørelsestiden for hovedfordringen skal være indtrådt. Har hovedmanden fået indrømmet løbedage til betalingen, kan modregneren først gennemføre modregning på sidste rettidige betalingsdag, jf. Højesterets dom i Ugeskrift for Retsvæsen 1963, side 126. Modregning kan således tidligst gennemføres på den sidste dag, der vil indebære rettidig betaling. Modfordringen og hovedfordringen skal også være udjævnelige, dvs. af samme art, f.eks. pengekrav. Modfordringen skal desuden være retskraftig, dvs. ikke ophørt ved forældelse, præklusion m.v. Modregningserklæringen er en afgørelse, der vil kunne påklages efter de sædvanlige regler, f.eks. til Skatteankestyrelsen, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden gennemfører modregningen, jf. § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det er dog fogedretten, der tager stilling til en indsigelse mod modregning med kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskaber, jf. § 18 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For forfaldne fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, indtræder fordringshaveren i retten til udbetalinger fra staten for et beløb, der svarer til den skyldige betaling, jf. § 8, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden indtræder ved modtagelsen af fordringer til inddrivelse i kreditorbeføjelserne, jf. lovens § 3, stk. 1, og vil derfor i medfør af § 8, stk. 1, kunne modregne fordringen i skyldners fordring mod staten (udbetalingsfordring). En tilladelse til afdragsvis betaling eller henstand med betalingen afskærer ifølge § 9, stk. 1, ikke det offentliges adgang til at foretage modregning i udbetalinger fra det offentlige. Modregning, der gennemføres af restanceinddrivelsesmyndigheden eller af Skatteforvaltningen som fordringshaver, kan ifølge § 9 a, stk. 1, ske uden partshøring af skyldneren og uden forudgående vurdering af dennes økonomiske forhold. Restanceinddrivelsesmyndigheden er ifølge § 9 a, stk. 2, i begrundelsen for en afgørelse om modregning alene forpligtet til at henvise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Reglen skal ses i sammenhæng med, at alene fordringer, hvis betalingsfrist er overskredet, kan sendes til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., hvorfor modfordringen således vil være forfalden. Ved modregning med renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 lægger restanceinddrivelsesmyndigheden det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden ved modtagelsen af disse renter fik oplyst, til grund, når modregningen gennemføres, efter at skyldnerens krav på udbetaling fra staten er overdraget til tredjemand. Reglen, der skal ses i sammenhæng med § 28 i lov om gældsbreve om modregning ved transporter, skyldes, at de nævnte renter ikke kan relateres til den restskat, de vedrører, og dermed kan det for modregningen i medfør af § 28 afgørende stiftelsestidspunkt for renterne ikke afklares.

§ 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige regulerer dækningsrækkefølgen for fordringer, der alle opfylder betingelserne for modregning, men hvor ikke alle fordringer kan dækkes med udbetalingsfordringen. Efter stk. 1, nr. 1, dækkes først fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang denne myndighed træffer afgørelse om modregning (intern modregning). Dernæst dækkes ifølge nr. 2 de fordringer, der er under inddrivelse

hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Endelig dækkes ifølge nr. 3 andre fordringer under opkrævning. Hvor kun delvis dækning inden for samme kategori er mulig, anvendes ifølge § 7, stk. 2, 1. pkt., ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning dækningsrækkefølgen efter § 4, hvorefter bøder dækkes først, dernæst underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes først, og endelig andre fordringer under inddrivelse, idet renter i alle tilfælde dækkes forud for hovedkravet, jf. § 4, stk. 2, 2. pkt. Er der ikke dækning for alle fordringer inden for samme kategori (bøder, underholdsbidrag og andre fordringer), dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der er modtaget først, dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. For en opkrævningsrente lægges det ved modtagelsen over for restanceinddrivelsesmyndigheden oplyste hovedkrav til grund ved anvendelsen af 2. pkt., jf. 3. pkt., mens 4. pkt. bestemmer, at dækningsreglen i 1. pkt. anvendes, hvor en sådan oplysning om hovedkravet ikke er givet. Er der med udbetalingsfordringen alene mulighed for en delvis dækning af fordringerne i § 7, stk. 1, nr. 3, dvs. andre fordringer (end den udbetalende myndigheds fordringer) under opkrævning, dækkes disse i den rækkefølge, hvori de er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, jf. § 7, stk. 2, 2. pkt.

Bestemmelserne i § 7, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige finder ifølge stk. 3 ikke anvendelse ved modregning i sociale ydelser, som en kommune kan gennemføre i en udbetaling fra Udbetaling Danmark, eller som Udbetaling Danmark kan gennemføre i en udbetaling fra en kommune, uden at fordringen er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, hvis modregningen gennemføres efter fordringshavers anmodning direkte til den udbetalende myndighed om i udbetalingsbeløbet at fradrage et beløb svarende til den skyldige fordring.

Resultater den første årsopgørelse for den skattepligtige i, at denne får et krav på tilbagebetaling af overskydende skat, skal den overskydende skat med godtgørelse efter kildeskattelovens § 62, stk. 2, tilbagebetales i tiden fra den 1. marts til den 1. september i året efter indkomståret, jf. § 62, stk. 3, 1. pkt. Medfører en ændret årsopgørelse, at der fremkommer overskydende skat eller yderligere overskydende skat, tilbagebetales beløbet med godtgørelse efter § 62, stk. 2, og eventuelle renter efter § 62, stk. 3, 2. pkt., inden udgangen af den måned, der følger nærmest efter udskrivningsdatoen, jf. § 62 A, stk. 4, 1. pkt. Om Skatteforvaltningens udbetaling af negativ moms og andre negative beløb efter opkrævningslovens § 12, stk. 1, bestemmes i § 12, stk. 2, at såfremt angivelsen henholdsvis indberetningen af beløb omfattet af § 2, stk. 1, 4. pkt., er modtaget rettidigt, sker udbetaling efter stk. 1 senest 3 uger efter modtagelsen af angivelsen henholdsvis indberetningen for den pågældende periode. Såfremt tilbagebetalingen skyldes en fejl i indbetalingen, tilbagebetales beløbet senest 3 uger efter, at virksomheden har gjort Skatteforvaltningen opmærksom på fejlen, eller Skatteforvaltningen har konstateret fejlen.

Officialmaksimen indebærer, at en myndighed har ansvaret for at oplyse en sag tilstrækkeligt, inden myndigheden træffer sin afgørelse i sagen. Officialmaksimen, der ikke er lovfæstet, men er udtryk for en almindelig retsgrundsætning, skal understøtte, at der træffes materielt lovlige og rigtige

afgørelser. Hvis en sag er utilstrækkeligt oplyst, kan det betyde, at afgørelsen må tilsidesættes som ugyldig. Det kan også betyde, at sagen må genoptages med henblik på at kunne foretage de manglende undersøgelser. Officialmaksimen indebærer, at myndigheden har pligt til at sikre, dels at myndigheden er i besiddelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe en afgørelse i den foreliggende sag, og dels at disse oplysninger er korrekte.

2.1.2. Lovforslaget

Mange af de fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, lider af datafejl. Det samme gælder mange af de fordringer, der er indberettet til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister med henblik på modregning. Fordringsregisteret er en del af DMI, indtil det ny it-system for inddrivelse kan overtage den funktion, som fordringsregisteret varetager. Datafejl omfatter ethvert forhold, der indebærer, at fordringen ikke uden nærmere undersøgelser af data kan dækkes ved inddrivelse eller ved modregning i opkrævningsfasen. Blandt de konstaterede datafejl kan nævnes potentielle dubletter (dvs. at samme fordring er indberettet mere end én gang), forkert saldo eller hæftelsesforhold for fordringen, sammenlægning af fordringer og renter i hovedstol m.v. Datafejl kan i visse situationer også skabe tvivl om en fordrings retskraft. Det er f.eks. tilfældet, hvor renter og hovedstol er blandet sammen, uden at de relaterer sig til hinanden. Det vil da ikke være muligt at afgøre, om renterne kan være ramt af accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2, hvorefter en rentebærende hovedfordrings forældelse medfører, at dens renter samtidig forældes.

Restanceinddrivelsesmyndigheden træffer i praksis efter delegation fra Skatteforvaltningen afgørelse om modregning, hvor Skatteforvaltningen er den udbetalende myndighed, og hvor dækningen således skal ske i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om intern modregning, hvorefter den udbetalende myndigheds fordring dækkes først. Ved en fordringshavers modregning med en fordring, der dækkes i medfør af § 7, stk. 1, nr. 3, faciliterer restanceinddrivelsesmyndigheden modregningen ved indledningsvist at anvende beløbet, der i modsat fald ville være blevet udbetalt til skyldnerens NemKonto eller en anden konto, jf. § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige udbetalinger m.v., til modregning med fordringer fra den relevante fordringshaver, der herefter træffer afgørelsen om modregning og meddeler skyldneren denne afgørelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden sender i den forbindelse skyldneren et brev, der oplyser skyldneren om, at der er gennemført modregning, og markerer, hvilke fordringer skyldneren efterfølgende fra fordringshaver vil modtage en modregningsafgørelse om. Fordringshaver underrettes parallelt om, at der skal udsendes en afgørelse til skyldner.

Restanceinddrivelsesmyndighedens opgave vanskeliggøres af de såvel formodede som konstaterede datafejl på dels fordringer modtaget til inddrivelse, dels mange af de til fordringsregisteret indberettede fordringer. Hvor det tidligere SKAT og nu Skatteforvaltningen har skullet udbetale f.eks. overskydende skat eller negativ moms til en skyldner, har restanceinddrivelsesmyndigheden i et vist omfang for at undgå en modregning med fordringer, der som følge af formodede eller konstaterede

datafejl ikke lovligt vil kunne indgå i en modregning, måttet fravige dækningsrækkefølgen efter § 7, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, således at de i dækningsrækkefølgen bedre prioriterede fordringer, der var ramt af sådanne datafejl, er sprunget over ved den modregning, som restanceinddrivelsesmyndigheden har truffet efter delegation fra SKAT/Skatteforvaltningen. Officialmaksimen indebærer, at Skatteforvaltningen, inden en fordring kan indgå i en afgørelse, som Skatteforvaltningen skal træffe, må afklare eller fjerne en datafejl, som fordringen henholdsvis formodes eller er konstateret ramt af, hvis den formodede eller konstaterede datafejl er af en sådan karakter, at fordringen ikke lovligt vil kunne indgå i afgørelsen. For negativ moms gælder som nævnt ovenfor en udbetalingsfrist på 3 uger regnet fra den rettidige modtagelse af momsangivelsen, hvorfor der ofte ikke har været den til afklaring eller udbedring af datafejlen nødvendige tid. Tilsvarende har det i flere tilfælde som følge af formodede eller konstaterede datafejl været nødvendigt at fravige den nævnte dækningsrækkefølge, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden alene har faciliteret fordringshavers modregning. Det har betydet, at en ifølge dækningsrækkefølgen efter § 7, stk. 2, 2. pkt., bedre prioriteret fordring er sprunget over, som følge af at fordringen er formodet eller konstateret ramt af en datafejl, herunder retskrafttvivl, der ikke uden uforholdsmæssige omkostninger har kunnet afklares eller udbedres inden for udbetalingsfristen. Udbetalingsbeløbet er således helt eller delvist – afhængigt af modregningens omfang – sendt til en eller flere dårligere prioriterede fordringers fordringshaver, som i den forbindelse har truffet afgørelse om modregning.

Denne fravigelse af reglerne om dækningsrækkefølge ved modregning har været nødvendig for at undgå en ulovlig modregning.

For at skabe et sikkert hjemmelsgrundlag for restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at forestå modregning efter delegation fra Skatteforvaltningen og facilitere modregningen, hvor en anden fordringshaver træffer afgørelsen om modregning, foreslås derfor en nyaffattelse af § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, således at bemyndigelsen tillige giver mulighed for fastsættelse af regler, der fraviger dækningsrækkefølgen for fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, hvis skyldner har en udbetalingsfordring mod det offentlige. Det vil derfor være bestemmelserne i § 7, stk. 1 og 2, der skal kunne fraviges gennem fastsættelse af særlige regler herom. Det vil således med forslaget være muligt at fastsætte regler, der indebærer, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan springe fordringer over ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning efter delegation fra Skatteforvaltningen, dvs. hvor Skatteforvaltningen er fordringshaver, og ved facilitering af en fordringshavers modregning, jf. ovenfor om denne faciliteringsproces. Det vil også kunne komme på tale til skyldneren at udbetale en udbetalingsfordring eller en efter modregning med modregningsklare fordringer resterende del af en udbetalingsfordring frem for inden for udbetalingsfristen for udbetalingsfordringen at søge at fjerne datafejlen, herunder en eventuel retskrafttvivl, med henblik på modregning. Bemyndigelsen vil fortsat muliggøre fastsættelse af regler, der fraviger dækningsrækkefølgen for fordringer, der er under inddrivelse, jf. § 4, der også anvendes ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, jf. stk. 2, 1. pkt.

Det er samtidig tanken, at § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige efter den foreslåede nyaffattelse skal give mulighed for at fastsætte regler, der gør det muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at fravige dækningsrækkefølgen for fordringer registreret i DMI, der er det ene af de to systemer i perioden med paralleldrif. I DMI er der således registreret fordringer, der er ramt af såvel retskrafttvivl som formodede eller konstaterede datafejl, og det er vigtigt, at dækningsrækkefølgen kan fraviges, indtil de nødvendige retskraftvurderinger og afklaringer og udbedringer af datafejl er foretaget. Der er med § 47 i bekendtgørelse nr. 576 af 29. maj 2018 om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsat regler om paralleldrifperioden fra den 1. april 2017, hvor fordringer er registreret i såvel EFI/DMI-systemkomplekset som i det ny it-system for inddrivelsen.

Bemyndigelsen skal efter den foreslåede nyaffattelse af § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fortsat også omfatte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer, der er under inddrivelse. Herved forstås ikke alene fordringer, der er registreret i de to systemer, der anvendes i paralleldrifperioden, dvs. EFI/DMI og det ny it-system for inddrivelsen, men enhver fordring, der i et af Skatteforvaltningens systemer er registreret som værende under inddrivelse eller i øvrigt vurderes at være under inddrivelse. I Skatteforvaltningens opkrævningssystem SAP38 er der således fordringer, der behandles som værende under inddrivelse, selv om de ikke er blevet overført til et af systemerne i paralleldriften. Samtidig er der i DMI registreret fordringer, for hvilke det er tvivlsomt, om de opfylder de formelle bestemmelser for at kunne være under inddrivelse, jf. herom navnlig § 2, stk. 3 og 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter en fordring først kan overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført (stk. 3), ligesom fordringshaver inden overdragelsen skriftligt skal underrette skyldner om overdragelsen, medmindre muligheden for at opnå dækning vil blive væsentligt forringet ved en sådan underretning af skyldner (stk. 4).

En fordring, der er under inddrivelse, vil, selv om den ved en fravigelse af dækningsrækkefølgen springes over ved en dækning med et beløb opnået ved inddrivelse eller frivillig betaling, fortsat være under inddrivelse, hvorfor der fortsat vil påløbe inddrivelsesrenter efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Skyldneren vil således ikke kunne påberåbe sig fordringshavermora ved en sådan overspringelse af den pågældende fordring. Ved fordringshavermora forstås, at den forsinkede opfyldelse af betalingspligten skyldes fordringshavers forhold, hvorfor fordringshaver normalt mister sine sædvanlige misligholdelsesbeføjelser, f.eks. adgangen til at kræve morarenter.

Det er tanken, at der administrativt skal kunne fastsættes en beløbsgrænse, der sikrer, at restanceinddrivelsesmyndigheden i forbindelse med modregning og inddrivelse manuelt sagsbehandler så mange fordringer, som det ressourcemæssigt er muligt at behandle. Hvis en fordring ikke overstiger beløbsgrænsen, skal den derfor kunne springes over i dækningsrækkefølgen for modregning under opkrævning.

Ved den foreslåede nyaffattelse er det også tanken, at dækningsrækkefølgen i § 4, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter en rente dækkes før hovedkravet, skal kunne fraviges ved konvertering af fordringer fra DMI til det ny it-system for inddrivelsen, hvor måske alene hovedkravet konverteres, idet de tilhørende renter efterlades i DMI som følge af tvivl om retskraften eller mistanke om datafejl. Flere renter – bl.a. fra Skatteforvaltningens opkrævningssystem KOBRA, der anvendes til opkrævningen af restskat – har således vist sig at have tvivl om retskraften, mens de til renterne relaterede hovedfordringer er retskraftige og derfor konverterings- og inddrivelsesparate. Derudover er et større antal renter registreret med forkerte eller mangelfulde data, f.eks. manglende eller forkert periodeangivelse. Sådanne datafejl kan skabe problemer med beskrivelsen af renten over for skyldneren, hvorfor de ikke opfylder kravene til inddrivelse i det ny it-system for inddrivelse. Modsat hvad der er anført i de almindelige bemærkninger til § 18 b i lovforslag nr. L 122, jf. Folketingstidende 2015-16, A, L 122 som fremsat, side 8, hvorefter dækningsrækkefølgen efter § 4 vil finde anvendelse for de fordringer, der inddrives via interimssystemets aktive del, dvs. de dækninger, der sker i perioden med paralleldrift, skal der derfor være mulighed for i det enkelte system i paralleldriften at kunne fravige dækningsrækkefølgen, således at renter ikke nødvendigvis skal dækkes før deres hovedkrav.

Det foreslås ved den foreslåede nyaffattelse af § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skatteministeren skal kunne fastsætte regler, der muliggør en fravigelse af dækningsrækkefølgen efter § 4 for fordringer, der er under inddrivelse, herunder ved modregning, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, jf. stk. 2, 1. pkt., og en fravigelse af dækningsrækkefølgen efter § 7, stk. 1 og 2, om dækningsrækkefølgen ved modregning, som restanceinddrivelsesmyndigheden forestår efter delegation fra Skatteforvaltningen, dvs. hvor Skatteforvaltningen er den udbetalende myndighed (stk. 1, nr. 1), ved modregning, som restanceinddrivelsesmyndigheden foretager med fordringer under inddrivelse (stk. 1, nr. 2, jf. stk. 2, 1. pkt.), og ved modregning, som restanceinddrivelsesmyndigheden faciliterer, mens fordringshaveren træffer selve afgørelsen om modregning (stk. 1, nr. 3, jf. stk. 2, 2. pkt.). Det vil i forhold til udbetalingsfordringer også kunne komme på tale til skyldneren at udbetale en udbetalingsfordring eller en efter modregning med modregningsklare fordringer resterende del af en udbetalingsfordring, jf. ovenfor. Fravigelsen af dækningsrækkefølgen skal også kunne foretages inden for et enkelt af systemerne i paralleldriftsperioden, dvs. DMI og det ny it-system for inddrivelsen.

2.2. Regler om restanceinddrivelsesmyndighedens håndtering af fordringer ved mistanke om datafejl for fordringer, der er under inddrivelse eller indberettet til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister med henblik på modregning under opkrævningen

2.2.1. Gældende ret

Skatteministeren har med § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fået en bemyndigelse til at fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at afklare, om fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021, og

tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige. Bemyndigelsen blev indsat ved § 1, nr. 21, i lov nr. 285 af 29. marts 2017. Af lovforslaget til loven – lovforslag nr. L 137 – fremgår i de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.3.2, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 137 som fremsat, side 36, at der med den foreslåede bemyndigelse bl.a. skal kunne fastsættes regler om rækkefølgen for retskraftvurderingerne. Det vil også gælde de situationer, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden modtager en frivillig betaling, og der mod skyldneren findes fordringer med tvivlsom retskraft, og situationer, hvor en modregningsmulighed ønskes udnyttet, men hvor en eller flere mulige modfordringer har tvivlsom retskraft. Det anføres, at det er tanken, at FIFO-princippet, hvorefter en fordring dækkes inden en senere modtaget fordring fra samme dækningskategori, dvs. bøder (nr. 1), underholdsbidrag (nr. 2) og andre fordringer (nr. 3), jf. § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ikke finder anvendelse på rækkefølgen for retskraftvurderinger, og at hensynet til effektiv inddrivelse kommer til udtryk, ved at store fordringer kan prioriteres i retskraftvurderingerne. Endelig anføres, at periodeangivelsen med den 22. november 2021 som sidste dag, hvor de af bemyndigelsen omfattede fordringer er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, skyldes § 18 a, stk. 1, om forældelsesudskydelse for fordringer, der den 19. november 2015 eller senere er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. For disse fordringer regnes forældelsesfristen tidligst fra den 20. november 2018. Mandag den 22. november 2021 er derfor fristen for at iværksætte afbrydelse af forældelsen gennem retsligt skridt over for skyldneren, og forældelse vil – hvis afbrydelse ikke forinden er sket – indtræde den 23. november 2021. Forældelsesudskydelsen gælder alene fordringer, der var retskraftige, da de blev overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Bemyndigelsen i § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er udnyttet ved i § 49 i bekendtgørelse nr. 576 af 29. maj 2018 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. [...], at fastsætte nærmere regler for retskraftvurderingerne.

I bekendtgørelsens § 49, stk. 1, er bestemt, at § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter beløb, der inddrives eller modtages ved frivillig betaling, først dækker bøder, dernæst underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav, og endelig andre fordringer, jf. stk. 1, ligesom FIFO-princippet anvendes på dækningen inden for samme dækningskategori, jf. ovenfor, og en rente dækkes før sit hovedkrav, jf. stk. 2, 1. og 2. pkt., ikke finder anvendelse ved restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at afklare, om fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021, og renter, gebyrer og andre omkostninger vedrørende disse fordringer er retskraftige.

I bekendtgørelsens § 49, stk. 2, 1. pkt., er bestemt, at restanceinddrivelsesmyndigheden først retskraftvurderer bøder, dernæst private krav på underholdsbidrag og endelig alle øvrige fordringer. Retskraftvurderingerne foretages ifølge § 49, stk. 2, 2. pkt., derudover således, at det størst mulige beløb i forhold til den anvendte tid søges retskraftvurderet. For bøder gennemføres retskraftvurderingen dog så vidt muligt inden udløbet af forældelsesfristen for bødens forvandlingsstraf, jf. § 49, stk. 2, 3. pkt.

I bekendtgørelsens § 49, stk. 3, 1. pkt., er bestemt, at et beløb, der modtages ved en frivillig betaling, anvendes til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige, i overensstemmelse med § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Er der herefter et beløb i overskud, og har skyldneren hos restanceinddrivelsesmyndigheden anden gæld med tvivlsom retskraft under inddrivelse, retskraftvurderer restanceinddrivelsesmyndigheden ifølge § 49, stk. 3, 2. pkt., ud fra rækkefølgen i § 4, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige så stor en del af denne gæld, som beløbsmæssigt svarer til det overskydende beløb, idet renter og lignende ydelser dog retskraftvurderes sidst, jf. bekendtgørelsens § 49, stk. 5, 1. pkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ifølge § 49, stk. 3, 3. pkt., fravige denne rækkefølge for retskraftvurderingerne, hvis det efter restanceinddrivelsesmyndighedens vurdering væsentligt vil forsinke anvendelsen af det overskydende beløb til dækning af skyldnerens øvrige gæld under inddrivelse. I så fald kan restanceinddrivelsesmyndigheden ifølge § 49, stk. 3, 4. pkt., retskraftvurdere og dække de fordringer, der vurderes hurtigst at kunne anvendes til en dækning med det overskydende beløb.

I bekendtgørelsens § 49, stk. 4, 1. pkt., er bestemt, at rækkefølgen for dækning af fordringer, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, jf. § 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og rækkefølgen for retskraftvurderinger, jf. stk. 2, kan fraviges ved dækning og ved retskraftvurderingen i forbindelse med en modregning, herunder i forbindelse med anvendelse af et overskydende beløb, jf. § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og bekendtgørelsens § 7, stk. 4 og 5. Fravigelsen af rækkefølgen for dækning i henhold til 1. pkt. kan ifølge § 49, stk. 4, 2. pkt., ske således, at fordringer, der ikke uden nærmere undersøgelse kan dækkes, ikke dækkes, når det af hensyn til overholdelse af udbetalingsfristen findes hensigtsmæssigt. Rækkefølgen for retskraftvurdering i henhold til 1. pkt. kan ifølge § 49, stk. 4, 3. pkt., fraviges, når det af hensyn til overholdelse af udbetalingsfristen findes hensigtsmæssigt. Ved dækning og ved retskraftvurderingen i forbindelse med anvendelse af et overskydende beløb, jf. § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og bekendtgørelsens § 7, stk. 4 og 5, kan fravigelsen som nævnt i 1. pkt. ske, når det findes hensigtsmæssigt, jf. § 49, stk. 4, 4. pkt.

Endelig er det i bekendtgørelsens § 49, stk. 5, 1. pkt., bestemt, at renter og lignende ydelser, der omfattes af forældelseslovens § 23, stk. 2, alene retskraftvurderes, hvis den fordring, de vedrører, er retskraftig. En retskraftvurdering af renter og lignende ydelser, jf. 1. pkt., finder ikke sted, hvis de afskrives efter § 16, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, fordi det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at foretage en retskraftvurdering af dem, jf. bekendtgørelsens § 49, stk. 5, 2. pkt.

2.2.2. Lovforslaget

Den store oprydningsopgave for restanceinddrivelsesmyndigheden i kølvandet på suspenderingen af inddrivelsen via EFI/DMI den 8. september 2015 som følge af funktionalitetsmangler i dette inddrivelsessystem har allerede nødvendiggjort flere lovgivningstiltag. Det har vist sig, at der også er

behov for en sikker lovregulering af arbejdet med afklaring og fjernelse af datafejl på fordringer, der ikke er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, men er indberettet af fordringshaver til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister med henblik på modregning i opkrævningsfasen.

Det foreslås derfor at nyaffatte den eksisterende bemyndigelse i § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter skatteministeren kan fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at afklare, om fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021, og tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige.

Den foreslåede nyaffattelse går på for det første ud på at udvide bemyndigelsen, så den tillige omfatter fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forudsættes dækket ved modregning, ligesom den ud over opgaven med at afklare retskrafttvivl desuden skal omfatte den tilsvarende opgave med at afklare og fjerne datafejl vedrørende fordringer, der formodes eller konstateres at være ramt af datafejl. Datafejl omfatter ethvert forhold, der indebærer, at fordringen ikke uden nærmere undersøgelser af data kan dækkes ved inddrivelse eller ved modregning i opkrævningsfasen. Ved datafejl forstås som nævnt ovenfor i afsnit 2.1.2, at der eksempelvis kan være tale om potentielle dubletter (dvs. at samme fordring er indberettet mere end én gang), forkert saldo eller hæftelsesforhold for fordringen, sammenlægning af fordringer og renter i hovedstol m.v. Datafejl kan i visse situationer også skabe tvivl om en fordrings retskraft. Det er f.eks. tilfældet, hvor renter og hovedstol er blandet sammen, uden at de relaterer sig til hinanden. Det vil da ikke være muligt at afgøre, om renterne kan være ramt af accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2, hvorefter en rentebærende hovedfordrings forældelse medfører, at dens renter samtidig forældes.

For det andet går den foreslåede ændring ud på at fjerne kravet om, at de fordringer, der skal undersøges, skal være overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021, som er den sidste dato, hvor fordringer, der med § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har fået udsendt forældelsen, med sikkerhed stadig er retskraftige. I stedet foreslås, at skatteministeren kan fastsætte regler, der skal gælde undersøgelser, der i perioden til og med den 31. december 2021 skal foretages af retskrafttvivl og datafejl.

Den foreslåede ændring af bemyndigelsen betyder således, at skatteministeren for perioden til og med den 31. december 2021 skal kunne fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at afklare retskraft og afklare og fjerne datafejl for fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, og om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at afklare retskraft og afklare og fjerne datafejl for fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forudsættes dækket ved modregning, såfremt en mulighed for modregning opstår, i begge

tilfælde inklusive tilhørende renter og lignende ydelser.

2.3. Regler om restanceinddrivelsesmyndighedens udvælgelse af udbetalingsfordringer med henblik på modregning og om i særlige tilfælde at kunne undlade modregning

2.3.1. Gældende ret

Ved modregning ophører to fordringer – modfordring og hovedfordring – i det omfang de beløbsmæssigt dækker hinanden. Modregning er en let adgang for en fordringshaver (modregneren) til at opnå fyldestgørelse for sit krav, der betegnes modfordringen, idet modregningen gennemføres ved fordringshavers erklæring til modfordringens skyldner (hovedmanden) om den gennemførte modregning, der indebærer, at hovedmandens fordring, der betegnes hovedfordringen, ikke vil blive betalt, i det omfang modfordringen beløbsmæssigt dækker hovedfordringen. Modregningen får virkning fra erklæringens fremkomst som følge af erklæringens påbudsvirkning. De almindelige modregningsbetingelser hviler på retssædvane og forudsætter, at der består gensidighed, dvs. at modregneren har et krav mod hovedmanden, der tilsvarende har et krav mod modregneren. Derudover kræves, at fordringerne er afviklingsmodne, dvs. at modfordringen skal være forfalden til betaling, mens frigørelsestiden for hovedfordringen skal være indtrådt. Har hovedmanden fået indrømmet løbedage til betalingen, kan modregneren først gennemføre modregning på sidste rettidige betalingsdag, jf. Højesterets dom i Ugeskrift for Retsvæsen 1963, side 126. Modregning kan således tidligst gennemføres på den sidste dag, der vil indebære rettidig betaling. Modfordringen og hovedfordringen skal også være udjævnelige, dvs. af samme art, f.eks. pengekrav. Modfordringen skal desuden være retskraftig, dvs. ikke ophørt ved forældelse, præklusion m.v. Modregningserklæringen er en afgørelse, der vil kunne påklages efter de sædvanlige regler, f.eks. til Skatteankestyrelsen, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden gennemfører modregningen, jf. § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det er dog fogedretten, der tager stilling til en indsigelse mod modregning med kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskaber, jf. § 18 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For forfaldne fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, indtræder fordringshaveren i retten til udbetalinger fra staten for et beløb, der svarer til den skyldige betaling, jf. § 8, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden indtræder ved modtagelsen af fordringer til inddrivelse i kreditorbeføjelserne, jf. lovens § 3, stk. 1, og vil derfor i medfør af § 8, stk. 1, kunne modregne fordringen i skyldners fordring mod staten (udbetalingsfordring). En tilladelse til afdragsvis betaling eller henstand med betalingen afskærer ifølge § 9, stk. 1, ikke det offentliges adgang til at foretage modregning i udbetalinger fra det offentlige. Modregning, der gennemføres af restanceinddrivelsesmyndigheden eller af Skatteforvaltningen som fordringshaver, kan ifølge § 9 a, stk. 1, ske uden partshøring af skyldneren og uden forudgående vurdering af dennes økonomiske forhold. Restanceinddrivelsesmyndigheden er ifølge § 9 a, stk. 2, i begrundelsen for en afgørelse om modregning alene forpligtet til at henvide til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Reglen skal ses i

sammenhæng med, at alene fordringer, hvis betalingsfrist er overskredet, kan sendes til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., hvorfor modfordringen således vil være forfalden. Ved modregning med renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 lægger restanceinddrivelsesmyndigheden det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden ved modtagelsen af disse renter fik oplyst, til grund, når modregningen gennemføres, efter at skyldnerens krav på udbetaling fra staten er overdraget til tredjemand. Reglen, der skal ses i sammenhæng med § 28 i lov om gældsbreve om modregning ved transporter, skyldes, at de nævnte renter ikke kan relateres til den restskat, de vedrører, og dermed kan det for modregningen i medfør af § 28 afgørende stiftelsestidspunkt for renterne ikke afklares.

§ 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige regulerer dækningsrækkefølgen for fordringer, der alle opfylder betingelserne for modregning, men hvor ikke alle fordringer kan dækkes med udbetalingsfordringen. Efter stk. 1, nr. 1, dækkes først fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang denne myndighed træffer afgørelse om modregning (intern modregning). Dernæst dækkes ifølge nr. 2 de fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Endelig dækkes ifølge nr. 3 andre fordringer under opkrævning. Hvor kun delvis dækning inden for samme kategori er mulig, anvendes ifølge § 7, stk. 2, 1. pkt., ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning dækningsrækkefølgen efter § 4, hvorefter bøder dækkes først, dernæst underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes først, og endelig andre fordringer under inddrivelse, idet renter i alle tilfælde dækkes forud for hovedkravet, jf. § 4, stk. 2, 2. pkt. Er der ikke dækning for alle fordringer inden for samme kategori (bøder, underholdsbidrag og andre fordringer), dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der er modtaget først, dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. For en opkrævningsrente lægges det ved modtagelsen over for restanceinddrivelsesmyndigheden oplyste hovedkrav til grund ved anvendelsen af 2. pkt., jf. 3. pkt., mens 4. pkt. bestemmer, at dækningsreglen i 1. pkt. anvendes, hvor en sådan oplysning om hovedkravet ikke er givet. Er der med udbetalingsfordringen alene mulighed for en delvis dækning af fordringerne i § 7, stk. 1, nr. 3, dvs. andre fordringer (end den udbetalende myndigheds fordringer) under opkrævning, dækkes disse i den rækkefølge, hvori de er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, jf. § 7, stk. 2, 2. pkt.

Bestemmelserne i § 7, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige finder ifølge stk. 3 ikke anvendelse ved modregning i sociale ydelser, som en kommune kan gennemføre i en udbetaling fra Udbetaling Danmark, eller som Udbetaling Danmark kan gennemføre i en udbetaling fra en kommune, uden at fordringen er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, hvis modregningen gennemføres efter fordringshavers anmodning direkte til den udbetalende myndighed om i udbetalingsbeløbet at fradrage et beløb svarende til den skyldige fordring.

Skatteministeren kan ifølge § 7, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1 og 2, herunder om indberetning fra fordringshaverne til

restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister.

2.3.2. Lovforslaget

Der findes hos de myndigheder, f.eks. Skatteforvaltningen, der udbetaler beløb til borgere og virksomheder, adskillige udbetalingssystemer, der understøtter udbetalingen af et stort antal forskellige udbetalingstyper.

Det ny it-system for understøttelse af inddrivelsen skal også understøtte den automatiserede modregning, som Folketinget med lov nr. 346 af 18. april 2007 (Automatisk modregning m.v.) og lov nr. 298 af 22. marts 2016 (Restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelse i perioden til og med 2019, gennemførelse af modregning og indkomstaftapning af børne- og ungeydelsen uden partshøring m.v.) har givet de nødvendige lovmæssige rammer.

Den automatiserede modregning kræver dog, at udbetalingstypen er blevet oprettet i det ny it-system, dvs. at det bl.a. er afklaret, om den pågældende type af udbetalingsfordring vil kunne indgå i en modregning, fordi der eksempelvis ikke er tale om en udbetalingsfordring, der tjener til skyldnerens livsunderhold, dvs. at den har forsørgelseskarakter, eller om udbetalingsfordringen alene kan anvendes til modregning med bestemte krav, hvilket f.eks. kendetegner børne- og ungeydelsen, hvori der alene kan modregnes med bl.a. daginstitutionsrestancer, jf. § 11, stk. 2, i lov om en børne- og ungeydelse. Der kommer løbende nye udbetalingstyper til, hvorfor denne afklaringsproces i princippet aldrig afsluttes. Dertil kommer, at der har været tilfælde, hvor det har vist sig, at en registreret fordringstype reelt har dækket over flere udbetalingstyper. Der kan derfor være behov for i forbindelse med oprettelsen af udbetalingstypen i det ny it-system for inddrivelsen at undersøge, om en udbetalingstype reelt dækker over denne ene udbetalingstype, eller om den reelt dækker over flere udbetalingstyper. Tilsvarende kan flere udbetalingstyper være udtryk for én udbetalingstype, idet der ved en fejl er oprettet dubletter.

Det foreslås derfor, at den gældende bemyndigelse i § 7, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige for skatteministeren til at fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1 og 2, herunder om indberetning fra fordringshaverne til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, udvides, således at skatteministeren også skal kunne fastsætte regler om, hvilke udbetalinger fra det offentlige restanceinddrivelsesmyndigheden anvender til modregning, og om at kunne undlade modregning, hvor særlige grunde taler derfor.

Med ordet »anvender« tænkes alle former for modregning, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden er involveret i dækningen efter § 7, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, enten fordi restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelsen om modregning – enten efter delegation fra Skatteforvaltningen, hvor denne er den udbetalende myndighed (stk. 1, nr. 1), eller ved modregning med fordringer under inddrivelse (stk. 1, nr. 2, jf. stk. 2, 1. pkt.) – eller fordi restanceinddrivelsesmyndigheden faciliterer den modregning, som fordringshaver træffer afgørelse

om (stk. 1, nr. 3, jf. stk. 2, 2. pkt.).

Særlige grunde til at undlade modregning vil kunne foreligge, hvis udbetalingsfordringen som følge af sin beskedne størrelse og en måske kort udbetalingsfrist ikke kan retfærdiggøre en fravigelse af den automatiserede modregning, som understøttes af it-systemet for inddrivelse, til fordel for en manuel modregningsbehandling, der vil være tidskrævende og derfor medføre et i forhold til udbetalingsfordringens størrelse uforholdsmæssigt ressourceforbrug. Det vil også kunne begrunde en undladelse af modregning, at modfordringen har en beskedne størrelse i forhold til det ressourceforbrug, som en manuel håndtering af modregningen vil kræve. Det er tanken, at der administrativt skal kunne fastsættes en beløbsgrænse for, i hvilke tilfælde en modfordring som følge af sin størrelse ikke skal søges modregnet, hvor modregningen vil kræve en manuel håndtering.

2.4. Lovfæstelse af princip om banklukkedage

2.4.1. Gældende ret

Efter gældende regler forlænges en betalingsfrist for et krav, der er omfattet af opkrævningslovens § 2, stk. 3, hvis den sidste rettidige betalingsfrist falder på en lørdag, søndag eller helligdag, til den nærmest følgende hverdag. Betaling anses for rettidig, hvis virksomheden har foretaget betalingshandlingen på den sidste rettidige betalingsdag – eksempelvis ved i netbanken at overføre beløbet til Skattestyrelsen. Det vil sige, at betalingen anses for rettidig, hvis beløbet er trukket på virksomhedens konto på den sidste rettidige betalingsfrist.

Bankerne gennemfører ikke betalinger på alle hverdage, idet det i overenskomsten mellem bankerne og de banksattes organisationer er aftalt, at visse dage er banklukkedage. Eksempler på banklukkedage i 2018 er 11. maj (dagen efter helligdagen Kristi Himmelfartsdag), 5. juni (grundlovsdag), 24. december (juleaftensdag) og 31. december (nytårsaftensdag). Disse dage er ikke helligdage og kan falde på en ugedag, som ikke er en lørdag eller en søndag, hvorved dagene principielt er omfattet af udtrykket »hverdag« i opkrævningslovens § 2, stk. 3. Det vil sige, at hvis sidste rettidige betalingsfrist falder på en banklukkedag, skal virksomheden ifølge lovens ordlyd huske at betale den sidste bankdag før fristens udløb, idet betalingen ellers ikke vil være rettidig.

Der er i Skattestyrelsen en generel, langvarig praksis på området for erhvervsbetalinger for at respektere disse banklukkedage således, at hvor en betalingsfrist udløber på en banklukkedag, anses en betaling for rettidig, hvis den er gennemført på den førstkommende bankdag. Denne for virksomhederne begunstigende praksis er indlagt i skattekontosystemet. Hvert år indlægges således et årshjul i Erhvervssystemet, som sender opkrævningssystemerne lister med blandt andet de konkrete sidste rettidige betalingsfrister for de enkelte betalingskrav i henhold til de enkelte perioder. Disse lister tager højde for lørdage, søndage, helligdage og i henhold til praksis også banklukkedage.

Oplysningen om sidste rettidige betalingsfrist medsendes fra fagsystemerne, når fordringerne oversendes til opkrævning på skattekontoen. Ved oversendelse af fordringer fra skattekontoen til inddrivelse medsendes fordringernes stamdata – herunder oplysningen om sidste rettidige

betalingsfrist, som den er indlagt i opkrævningssystemerne i henhold til årshjulet fra Erhvervssystemet.

Det almindelige forældelsesretlige udgangspunkt er, at forældelsen regnes fra det tidligste tidspunkt, hvor fordringshaveren kan kræve at få fordringen betalt, medmindre andet følger af andre regler, jf. forældelseslovens § 2, stk. 1. Det vil sige fra forfaldsdagen, medmindre der i lovgivningen er fastsat en anden sidste rettidige betalingsfrist. Hvor betalingsfristen ifølge lovgivningen forlænges til den førstkommende hverdag, fordi betalingsfristen udløber på en lørdag, søndag eller helligdag, regnes forældelsesfristen for kravet fra den førstkommende hverdag.

Ved oversendelse af krav til inddrivelse skal fordringshaveren oplyse kravets sidste rettidige betalingsfrist. Fordringens forældelsesdato regnes fra fordringens sidste rettidige betalingsfrist. Oplysningen om sidste rettidige betalingsfrist holdes op mod et valideringsfilter, der er bygget til at kontrollere, om fordringen er retskraftig, og at de oplysninger, der gives om fordringen, er korrekte. Valideringsfilteret er således bygget til blandt andet at tjekke, om sidste rettidige betalingsfrist er korrekt i henhold til gældende lovgivning, og på baggrund af denne oplysning at tjekke, at fordringen ikke er forældet på tidspunktet for modtagelse til inddrivelse. Ved en beregning af forældelsesdagen ud fra en sidste rettidig betalingsfrist, som er opgjort i henhold til Skattestyrelsens praksis om at respektere banklukkedag, vil forældelsesfristen blive for lang i forhold til lovens ordlyd om sidste rettidige betalingsfrist. Det er derfor nødvendigt at lovfæste Skattestyrelsens praksis om forlængelse af betalingsfristen, hvor denne udløber på en banklukkedag.

2.4.2. Lovforslaget

Reglerne om forlængelse af fristen, hvor sidste rettidige betalingsfrist falder på en lørdag, søndag eller helligdag, findes i opkrævningsloven og i en række forskellige skatte- og afgiftslove, der på forskellig vis regulerer forlængelsen af betalingsfristen, hvor denne falder på en lørdag, søndag eller helligdag.

Det foreslås, at disse loves ordlyd ændres, således at betalingsfristen udskydes til den førstkommende bankdag, hvis sidste rettidige betalingsfrist falder på en banklukkedag. Med forslaget sikres det, at det i henhold til lovens ordlyd altid vil være muligt at gennemføre betalingen på den sidste rettidige betalingsdag, og fordringens korrekte lovfæstede sidste rettidige betalingsdag bliver den førstkommende bankdag i situationer, hvor betalingsfristen udløber på en lørdag, søndag, helligdag eller banklukkedag. Forslaget vil med de nuværende banklukkedage ikke have nogen praktisk konsekvens, i forhold til hvornår beløbet skal betales, men med forslaget sikres det, at forældelsesfristen for fordringer, der måtte blive oversendt til inddrivelse, kan beregnes automatisk ud fra fordringens lovfæstede sidste rettidige betalingsfrist. Med lovforslaget foreslås ingen ændring af praksis for, hvornår virksomhederne senest skal betale beløbet.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget har ingen nævneværdige økonomiske konsekvenser eller implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige.

Den del af lovforslaget, der vedrører ændringer i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, skal lovfæste en allerede eksisterende administrativ praksis og dermed sikre et klarere hjemmelsgrundlag.

Denne del af lovforslaget har til formål at lette opgaven med modregning, der enten foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden efter delegation fra Skatteforvaltningen eller foretages af en fordringshaver med praktisk bistand fra restanceinddrivelsesmyndigheden, når der hos restanceinddrivelsesmyndigheden er kendskab til eller mistanke om datafejl i fordringer, der er indberettet til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister med henblik på modregning i opkrævningsfasen. Det er således tanken, at restanceinddrivelsesmyndigheden i forbindelse med modregningsopgaven ikke skal foretage manuel sagsbehandling ved konstaterede eller formodede datafejl.

Derudover skal denne del af lovforslaget lette restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med modregning, når en udbetalingstype endnu ikke er blevet oprettet i det ny it-system, hvorfor modregning skal kunne undlades.

Denne del, der vedrører de foreslåede bemyndigelser til skatteministeren, indebærer ingen implementeringskonsekvenser for det offentlige. Det vil også være tilfældet ved en udnyttelse af de enkelte bemyndigelser.

For så vidt angår de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning bemærkes det, at bestemmelserne i lovforslaget er udarbejdet så enkelt og klart som muligt og bl.a. med det formål at muliggøre en automatisk, systemunderstøttet sagsbehandling.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet, da forslaget om banklukkedage alene lovfæster den gældende praksis om at respektere banklukkedage, og at der pålægges rykkegebyr, når der udsendes rykker for manglende betaling af beløb efter selskabsskatteloven. Derudover har lovforslaget til formål at lovfæste en allerede eksisterende administrativ praksis ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregninger og håndtering af fordringer med tvivlsom retskraft og/eller formodede eller konstaterede datafejl og dermed sikre et klarere hjemmelsgrundlag.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne, da der dels ændres i regler, der alene gælder for erhvervslivet, dels er tale om en lovfæstelse af en allerede eksisterende administrativ praksis med henblik på at skabe et klarere administrationsgrundlag.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 10. december 2018 til den 7. januar 2019 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3 F, Advokatsamfundet, Ankestyrelsen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ATP, borger- og retssikkerhedschefen i Skatteforvaltningen, Bryggeriforeningen, Business Danmark, Børnerådet, Børsmæglerforeningen, CEPOS, Cevea, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Told & Skatteforbund, Danske Advokater, DANVA, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, DI, Domstolsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen – Team Effektiv Regulering, Ejendomsforeningen Danmark, Ejerlejlighedernes Landsforening, FDM, Finans Danmark, Finansforbundet, Finanstilsynet, Foreningen Danske Revisorer, FSR – danske revisorer, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Forsikring & Pension, Grundejernes Landsforening, HORESTA, Håndværksrådet, Investeringsfondsbranchen, ISOBRO, IT-branchen, Justitia, KL, Kraka, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagforening, Landbrug & Fødevarer, Landsskatteretten, LO, Nationalbanken, Rådet for Socialt Udsatte, SEGES, Skatteankestyrelsen, SRF Skattefaglig Forening, Udbetaling Danmark og Ældre Sagen.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Ingen nævneværdige.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Ingen.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ingen.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter	
Går videre end minimumskrav i EU-regulering	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Ved modregning ophører to fordringer – modfordring og hovedfordring – i det omfang de beløbsmæssigt dækker hinanden. Modregning er en let adgang for en fordringshaver (modregneren) til at opnå fyldestgørelse for sit krav, der betegnes modfordringen, idet modregningen gennemføres ved fordringshavers erklæring til modfordringens skyldner (hovedmanden) om den gennemførte modregning, der indebærer, at hovedmandens fordring, der betegnes hovedfordringen, ikke vil blive betalt, i det omfang modfordringen beløbsmæssigt dækker hovedfordringen. Modregningen får virkning fra erklæringens fremkomst som følge af erklæringens påbudsvirkning. De almindelige modregningsbetingelser hviler på retssædvane og forudsætter, at der består gensidighed, dvs. at modregneren har et krav mod hovedmanden, der tilsvarende har et krav mod modregneren. Derudover kræves, at fordringerne er afviklingsmodne, dvs. at modfordringen skal være forfalden til betaling, mens frigørelsestiden for hovedfordringen skal være indtrådt. Har hovedmanden fået indrømmet løbedage til betalingen, kan modregneren først gennemføre modregning på sidste rettidige betalingsdag, jf. Højesterets dom i Ugeskrift for Retsvæsen 1963, side 126. Modregning kan således tidligst gennemføres på den sidste dag, der vil indebære rettidig betaling. Modfordringen og hovedfordringen skal også være udjævnelige, dvs. af samme art, f.eks. pengekrav. Modfordringen skal desuden være retskraftig, dvs. ikke ophørt ved forældelse, præklusion m.v. Modregningserklæringen er en afgørelse, der vil kunne påklages efter de sædvanlige regler, f.eks. til Skatteankestyrelsen, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden gennemfører modregningen, jf. § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det er dog fogedretten, der tager stilling til en indsigelse mod modregning med kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskaber, jf. § 18 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For forfaldne fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, indtræder fordringshaveren i retten til udbetalinger fra staten for et beløb, der svarer til den skyldige betaling, jf. § 8, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden indtræder ved modtagelsen af fordringer til inddrivelse i kreditorbeføjelserne, jf. lovens § 3, stk. 1, og vil derfor i medfør af § 8, stk. 1, kunne modregne fordringen i skyldners fordring mod staten (udbetalingsfordring). En tilladelse til afdragsvis betaling eller henstand med betalingen afskærer ifølge § 9, stk. 1, ikke det offentliges adgang til at foretage modregning i udbetalinger fra det offentlige. Modregning, der gennemføres af restanceinddrivelsesmyndigheden eller af Skatteforvaltningen som fordringshaver, kan ifølge § 9 a, stk. 1, ske uden partshøring af skyldneren og uden forudgående vurdering af dennes økonomiske forhold. Restanceinddrivelsesmyndigheden er ifølge § 9 a, stk. 2, i begrundelsen for en afgørelse om modregning alene forpligtet til at henvise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Reglen skal ses i sammenhæng med, at alene fordringer, hvis betalingsfrist er overskredet, kan sendes til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., hvorfor modfordringen således vil være

forfalden. Ved modregning med renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 lægger restanceinddrivelsesmyndigheden det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden ved modtagelsen af disse renter fik oplyst, til grund, når modregningen gennemføres, efter at skyldnerens krav på udbetaling fra staten er overdraget til tredjemand. Reglen, der skal ses i sammenhæng med § 28 i lov om gældsbreve om modregning ved transporter, skyldes, at de nævnte renter ikke kan relateres til den restskat, de vedrører, og dermed kan det for modregningen i medfør af § 28 afgørende stiftelsestidspunkt for renterne ikke afklares.

§ 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige regulerer dækningsrækkefølgen for fordringer, der alle opfylder betingelserne for modregning, men hvor ikke alle fordringer kan dækkes med udbetalingsfordringen. Efter stk. 1, nr. 1, dækkes først fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang denne myndighed træffer afgørelse om modregning (intern modregning). Dernæst dækkes ifølge nr. 2 de fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Endelig dækkes ifølge nr. 3 andre fordringer under opkrævning. Hvor kun delvis dækning inden for samme kategori er mulig, anvendes ifølge § 7, stk. 2, 1. pkt., ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning dækningsrækkefølgen efter § 4, hvorefter bøder dækkes først, dernæst underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes først, og endelig andre fordringer under inddrivelse, idet renter i alle tilfælde dækkes forud for hovedkravet, jf. § 4, stk. 2, 2. pkt. Er der ikke dækning for alle fordringer inden for samme kategori (bøder, underholdsbidrag og andre fordringer), dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der er modtaget først, dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. For en opkrævningsrente lægges det ved modtagelsen over for restanceinddrivelsesmyndigheden oplyste hovedkrav til grund ved anvendelsen af 2. pkt., jf. 3. pkt., mens 4. pkt. bestemmer, at dækningsreglen i 1. pkt. anvendes, hvor en sådan oplysning om hovedkravet ikke er givet. Er der med udbetalingsfordringen alene mulighed for en delvis dækning af fordringerne i § 7, stk. 1, nr. 3, dvs. andre fordringer (end den udbetalende myndigheds fordringer) under opkrævning, dækkes disse i den rækkefølge, hvori de er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, jf. § 7, stk. 2, 2. pkt.

Bestemmelserne i § 7, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige finder ifølge stk. 3 ikke anvendelse ved modregning i sociale ydelser, som en kommune kan gennemføre i en udbetaling fra Udbetaling Danmark, eller som Udbetaling Danmark kan gennemføre i en udbetaling fra en kommune, uden at fordringen er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, hvis modregningen gennemføres efter fordringshavers anmodning direkte til den udbetalende myndighed om i udbetalingsbeløbet at fradrage et beløb svarende til den skyldige fordring.

Skatteministeren kan ifølge § 7, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1 og 2, herunder om indberetning fra fordringshaverne til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister.

Det foreslås med nr. 1, at den gældende bemyndigelse i § 7, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige for skatteministeren til at fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1 og 2, herunder om indberetning fra fordringshaverne til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, udvides, således at skatteministeren også skal kunne fastsætte regler om, hvilke udbetalinger fra det offentlige restanceinddrivelsesmyndigheden anvender til modregning, og om at kunne undlade modregning, hvor særlige grunde taler derfor.

Med ordet »anvender« tænkes alle former for modregning, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden er involveret i dækningen efter § 7, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, enten fordi restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelsen om modregning – enten efter delegation fra Skatteforvaltningen, hvor denne er den udbetalende myndighed (stk. 1, nr. 1), eller ved modregning med fordringer under inddrivelse (stk. 1, nr. 2, jf. stk. 2, 1. pkt.) – eller fordi restanceinddrivelsesmyndigheden faciliterer den modregning, som fordringshaver træffer afgørelse om (stk. 1, nr. 3, jf. stk. 2, 2. pkt.).

Særlige grunde til at undlade modregning vil kunne foreligge, hvis udbetalingsfordringen som følge af sin beskedne størrelse og en måske kort udbetalingsfrist ikke kan retfærdiggøre en fravigelse af den automatiserede modregning, som understøttes af it-systemet for inddrivelse, til fordel for en manuel modregningsbehandling, der vil være tidskrævende og derfor medføre et i forhold til udbetalingsfordringens størrelse uforholdsmæssigt ressourceforbrug. Det vil også kunne begrunde en undladelse af modregning, at modfordringen har en beskedne størrelse i forhold til det ressourceforbrug, som en manuel håndtering af modregningen vil kræve. Det er tanken, at der administrativt skal kunne fastsættes en beløbsgrænse for, i hvilke tilfælde en modfordring som følge af sin størrelse ikke skal søges modregnet, hvor modregningen vil kræve en manuel håndtering.

Der findes hos de myndigheder, f.eks. Skatteforvaltningen, der udbetaler beløb til borgere og virksomheder, adskillige udbetalingsystemer, der understøtter udbetalingen af et stort antal forskellige udbetalings typer.

Det ny it-system for understøttelse af inddrivelsen skal også understøtte den automatiserede modregning, som Folketinget med lov nr. 346 af 18. april 2007 (Automatisk modregning m.v.) og lov nr. 298 af 22. marts 2016 (Restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelse i perioden til og med 2019, gennemførelse af modregning og indkomstaftapning af børne- og ungeydelsen uden partshøring m.v.) har givet de nødvendige lovmæssige rammer.

Den automatiserede modregning kræver dog, at udbetalings typen er blevet oprettet i det ny it-system, dvs. at det bl.a. er afklaret, om den pågældende type af udbetalingsfordring vil kunne indgå i en modregning, fordi der eksempelvis ikke er tale om en udbetalingsfordring, der tjener til skyldnerens livsunderhold, dvs. at den har forsørgelses karakter, eller om udbetalingsfordringen alene kan anvendes til modregning med bestemte krav, hvilket f.eks. kendetegner børne- og ungeydelsen, hvori

der alene kan modregnes med bl.a. daginstitutionsrestancer, jf. § 11, stk. 2, i lov om en børne- og ungegyldelse. Der kommer løbende nye udbetalingstyper til, hvorfor denne afklaringsproces i princippet aldrig afsluttes. Dertil kommer, at der har været tilfælde, hvor det har vist sig, at en registreret fordringstype reelt har dækket over flere udbetalingstyper. Der kan derfor være behov for i forbindelse med oprettelsen af udbetalingstypen i det ny it-system for inddrivelsen at undersøge, om en udbetalingstype reelt dækker over denne ene udbetalingstype, eller om den reelt dækker over flere udbetalingstyper. Tilsvarende kan flere udbetalingstyper være udtryk for én udbetalingstype, idet der ved en fejl er oprettet dubletter.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.

Til nr. 2

Det foreslås med nr. 2, der skal sammenholdes med den foreslåede regel i nr. 4, hvorefter overskriften før § 18 c – »Særlige regler om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021« – foreslås ophævet, og den foreslåede regel i nr. 6, hvorefter overskriften før §§ 18 d-18 h, foreslås ophævet, at der gives §§ 18 b-18 h en fælles, dækkende overskrift, der oplyser, at bestemmelserne vedrører »Særlige regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen og om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden og fordringer i told- og skatteforvaltningens opkrævningssystemer m.v.«

Overskriften før § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, »Særlige regler for perioden til og med 2019«, blev sammen med § 18 b indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ved lov nr. 298 af 22. marts 2016 (Restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelse i perioden til og med 2019, gennemførelse af modregning og indkomstaftapning af børne- og ungegyldelsen uden partshøring m.v.). Af lovforslaget til denne ændringslov – lovforslag nr. L 122 – fremgår i afsnit 2.1, jf. Folketingstidende 2015-16, A, L 122 som fremsat, side 4, at der i perioden indtil ibrugtagningen af det nye it-system for inddrivelsen skal etableres en midlertidig it-understøttelse (interimssystem), og det var på daværende tidspunkt forestillingen, at denne interimperiode ville strække sig til og med 2019. Det har imidlertid vist sig, at oprydningsopgaven vedrørende det suspendede EFI/DMI-system og formodede og konstaterede datafejl ved fordringer i dette system ikke vil være løst senest i 2019.

§ 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om bl.a. fravigelse af dækningsrækkefølgen har en nær sammenhæng med § 18 c om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med retskraftvurderinger af fordringer med tvivlsom retskraft, ligesom der med reglerne i §§ 18 d-18 h, der under overskriften »Særlige regler om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden og fordringer i told- og skatteforvaltningens opkrævningssystemer m.v.« blev indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ved § 1, nr. 1, i lov nr. 258 af 10. april 2018 (Genoptagelse af sager med mulige fejl i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelse,

endelig afskrivning af fordringer med tvivlsom retskraft m.v.), er indført andre regler om restanceinddrivelsesmyndighedens og Skatteforvaltningens oprydningssopgave.

Til nr. 3

§ 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder en bemyndigelse for skatteministeren til at fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse, jf. § 4, om udbetaling af overskydende beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer og om inddrivelse af udvalgte fordringer for perioden fra og med den 1. april 2016 til og med den 31. december 2019.

Bestemmelsen blev oprindeligt indsat ved § 1, nr. 6, i lov nr. 298 af 22. marts 2016, der hviler på lovforslag nr. L 122. Af lovforslagets almindelige bemærkninger fremgår i afsnit 3.1.2, jf. Folketingstidende 2015-16, A, L 122 som fremsat, side 9, at bestemmelsen skal sikre den nødvendige fleksibilitet i udviklingen af et nyt it-baseret inddrivelsessystem, herunder at it-understøttelsen gradvist kan udbygges, samt den manuelle inddrivelse, der skal foretages i samme periode. Det anføres, at tanken er, at det ny it-system i sin første udgave skal stå for inddrivelsen af ca. 25 udvalgte fordringstyper i forhold til nye skyldnere, dvs. skyldnere, der ikke i forvejen har gæld, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse via EFI/DMI, idet nye skyldnere, der hæfter solidarisk for fordringen sammen med en anden skyldner, der i forvejen er registreret i EFI/DMI med anden gæld, dog ikke forventes at ville indgå i inddrivelsen via det ny it-system i den begrænsede periode. Det forventes, at inddrivelsesindsatsen indledningsvist vil bestå af rykkere, afdragsordninger og udlæg. Når interimssystemet kan understøtte den indledningsvist begrænsede inddrivelse, er det tanken, at det gradvist tilføres yderligere funktionalitet, så inddrivelsen kan udvides i forhold til inddrivelsesmidler, fordringstyper og skyldnere. Af de almindelige bemærkninger fremgår endvidere, jf. Folketingstidende 2015-16, A, L 122 som fremsat, side 8, at bemyndigelsen skal gøre det muligt for skatteministeren at fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen ifølge § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, herunder at dækningsrækkefølgen ikke finder anvendelse ved inddrivelsen over for den enkelte skyldner, der kan have gæld, der både omfattes af interimssystemets aktive del og inaktive del, og om inddrivelse af udvalgte fordringer. Det fremgår endvidere, at dækningsrækkefølgen efter § 4 dog vil finde anvendelse for de fordringer, der inddrives via interimssystemets aktive del. Desuden vil renter af de fordringer, der inddrives, blive dækket inden hovedkravet. Dette indebærer, at også § 4, stk. 3, om ændret dækningsrækkefølge på skyldners anmodning finder anvendelse for inddrivelsen via interimssystemets aktive del.

Ved § 1, nr. 20, i lov nr. 285 af 29. marts 2017 blev bemyndigelsesbestemmelsen i § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige udvidet til også at omfatte regler om ret til udbetaling af overskydende beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer. Af lovforslaget til denne ændringslov, lovforslag nr. L 137, fremgår i de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.7.1, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 137 som fremsat, side 31 f., at den i lovforslag nr. L 122, jf. ovenfor, beskrevne strategi for den ønskede udvikling af det ny it-system for inddrivelsen er blevet ændret. Det fremgår, at når 1. udgave af systemet forventeligt primo april 2017 tages i brug, vil

fordringshaverne løbende blive tilsluttet det nye system og derefter kunne begynde at sende nye fordringer til inddrivelse i systemet. Det anføres endvidere, at frem mod medio 2018 forventes alle fordringshavere at blive tilsluttet systemet, i takt med at de får justeret i deres interne processer og systemer, så de kan sende retskraftige fordringer med en god datakvalitet. Parallelt med tilslutningen af fordringshaverne konverteres fordringer fra EFI/DMI til det nye system, hvorefter EFI/DMI kan nedlukkes, når alle fordringer og fordringshavere er lagt ind i systemet.

Tilslutningen af alle fordringshavere til det ny it-system for inddrivelsen er endnu ikke afsluttet, men forventes for hovedparten at være sket i løbet af 2019.

Bemyndigelsen i § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er blevet udmøntet ved i §§ 47 og 48 i bekendtgørelse nr. 576 af 29. maj 2018 om inddrivelse af gæld til det offentlige at fastsætte regler om perioden fra den 1. april 2017 med paralleldrift, hvor nogle fordringer mod en skyldner er registreret til inddrivelse i EFI/DMI, mens andre fordringer mod samme skyldner er registreret i det ny inddrivelsessystem.

Ved modregning ophører to fordringer – modfordring og hovedfordring – i det omfang de beløbsmæssigt dækker hinanden. Modregning er en let adgang for en fordringshaver (modregneren) til at opnå fyldestgørelse for sit krav, der betegnes modfordringen, idet modregningen gennemføres ved fordringshavers erklæring til modfordringens skyldner (hovedmanden) om den gennemførte modregning, der indebærer, at hovedmandens fordring, der betegnes hovedfordringen, ikke vil blive betalt, i det omfang modfordringen beløbsmæssigt dækker hovedfordringen. Modregningen får virkning fra erklæringens fremkomst som følge af erklæringens påbudsvirkning. De almindelige modregningsbetingelser hviler på retssædvane og forudsætter, at der består gensidighed, dvs. at modregneren har et krav mod hovedmanden, der tilsvarende har et krav mod modregneren. Derudover kræves, at fordringerne er afviklingsmodne, dvs. at modfordringen skal være forfalden til betaling, mens frigørelsestiden for hovedfordringen skal være indtrådt. Har hovedmanden fået indrømmet løbedage til betalingen, kan modregneren først gennemføre modregning på sidste rettidige betalingsdag, jf. Højesterets dom i Ugeskrift for Retsvæsen 1963, side 126. Modregning kan således tidligst gennemføres på den sidste dag, der vil indebære rettidig betaling. Modfordringen og hovedfordringen skal også være udjævnelige, dvs. af samme art, f.eks. pengekrav. Modfordringen skal desuden være retskraftig, dvs. ikke ophørt ved forældelse, præklusion m.v. Modregningserklæringen er en afgørelse, der vil kunne påklages efter de sædvanlige regler, f.eks. til Skatteankestyrelsen, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden gennemfører modregningen, jf. § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det er dog fogedretten, der tager stilling til en indsigelse mod modregning med kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskaber, jf. § 18 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For forfaldne fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, indtræder

fordringshaveren i retten til udbetalinger fra staten for et beløb, der svarer til den skyldige betaling, jf. § 8, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden indtræder ved modtagelsen af fordringer til inddrivelse i kreditorbeføjelserne, jf. lovens § 3, stk. 1, og vil derfor i medfør af § 8, stk. 1, kunne modregne fordringen i skyldners fordring mod staten (udbetalingsfordring). En tilladelse til afdragsvis betaling eller henstand med betalingen afskærer ifølge § 9, stk. 1, ikke det offentliges adgang til at foretage modregning i udbetalinger fra det offentlige. Modregning, der gennemføres af restanceinddrivelsesmyndigheden eller af Skatteforvaltningen som fordringshaver, kan ifølge § 9 a, stk. 1, ske uden partshøring af skyldneren og uden forudgående vurdering af dennes økonomiske forhold. Restanceinddrivelsesmyndigheden er ifølge § 9 a, stk. 2, i begrundelsen for en afgørelse om modregning alene forpligtet til at henvise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Reglen skal ses i sammenhæng med, at alene fordringer, hvis betalingsfrist er overskredet, kan sendes til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., hvorfor modfordringen således vil være forfalden. Ved modregning med renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 lægger restanceinddrivelsesmyndigheden det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden ved modtagelsen af disse renter fik oplyst, til grund, når modregningen gennemføres, efter at skyldnerens krav på udbetaling fra staten er overdraget til tredjemand. Reglen, der skal ses i sammenhæng med § 28 i lov om gældsbreve om modregning ved transporter, skyldes, at de nævnte renter ikke kan relateres til den restskat, de vedrører, og dermed kan det for modregningen i medfør af § 28 afgørende stiftelsestidspunkt for renterne ikke afklares.

§ 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige regulerer dækningsrækkefølgen for fordringer, der alle opfylder betingelserne for modregning, men hvor ikke alle fordringer kan dækkes med udbetalingsfordringen. Efter stk. 1, nr. 1, dækkes først fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang denne myndighed træffer afgørelse om modregning (intern modregning). Dernæst dækkes ifølge nr. 2 de fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Endelig dækkes ifølge nr. 3 andre fordringer under opkrævning. Hvor kun delvis dækning inden for samme kategori er mulig, anvendes ifølge § 7, stk. 2, 1. pkt., ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning dækningsrækkefølgen efter § 4, hvorefter bøder dækkes først, dernæst underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes først, og endelig andre fordringer under inddrivelse, idet renter i alle tilfælde dækkes forud for hovedkravet, jf. § 4, stk. 2, 2. pkt. Er der ikke dækning for alle fordringer inden for samme kategori (bøder, underholdsbidrag og andre fordringer), dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der er modtaget først, dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. For en opkrævningsrente lægges det ved modtagelsen over for restanceinddrivelsesmyndigheden oplyste hovedkrav til grund ved anvendelsen af 2. pkt., jf. 3. pkt., mens 4. pkt. bestemmer, at dækningsreglen i 1. pkt. anvendes, hvor en sådan oplysning om hovedkravet ikke er givet. Er der med udbetalingsfordringen alene mulighed for en delvis dækning af fordringerne i § 7, stk. 1, nr. 3, dvs. andre fordringer (end den udbetalende myndigheds fordringer) under opkrævning, dækkes disse i den rækkefølge, hvori de er registreret i

restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, jf. § 7, stk. 2, 2. pkt.

Bestemmelserne i § 7, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige finder ifølge stk. 3 ikke anvendelse ved modregning i sociale ydelser, som en kommune kan gennemføre i en udbetaling fra Udbetaling Danmark, eller som Udbetaling Danmark kan gennemføre i en udbetaling fra en kommune, uden at fordringen er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, hvis modregningen gennemføres efter fordringshavers anmodning direkte til den udbetalende myndighed om i udbetalingsbeløbet at fradrage et beløb svarende til den skyldige fordring.

Resultater den første årsopgørelse for den skattepligtige i, at denne får et krav på tilbagebetaling af overskydende skat, skal den overskydende skat med godtgørelse efter kildeskattelovens § 62, stk. 2, tilbagebetales i tiden fra den 1. marts til den 1. september i året efter indkomståret, jf. § 62, stk. 3, 1. pkt. Medfører en ændret årsopgørelse, at der fremkommer overskydende skat eller yderligere overskydende skat, tilbagebetales beløbet med godtgørelse efter § 62, stk. 2, og eventuelle renter efter § 62, stk. 3, 2. pkt., inden udgangen af den måned, der følger nærmest efter udskrivningsdatoen, jf. § 62 A, stk. 4, 1. pkt. Om Skatteforvaltningens udbetaling af negativ moms og andre negative beløb efter opkrævningslovens § 12, stk. 1, bestemmes i § 12, stk. 2, at såfremt angivelsen henholdsvis indberetningen af beløb omfattet af § 2, stk. 1, 4. pkt., er modtaget rettidigt, sker udbetaling efter stk. 1 senest 3 uger efter modtagelsen af angivelsen henholdsvis indberetningen for den pågældende periode. Såfremt tilbagebetalingen skyldes en fejl i indbetalingen, tilbagebetales beløbet senest 3 uger efter, at virksomheden har gjort Skatteforvaltningen opmærksom på fejlen, eller Skatteforvaltningen har konstateret fejlen.

Officialmaksimen indebærer, at en myndighed har ansvaret for at oplyse en sag tilstrækkeligt, inden myndigheden træffer sin afgørelse i sagen. Officialmaksimen, der ikke er lovfæstet, men er udtryk for en almindelig retsgrundsætning, skal understøtte, at der træffes materielt lovlige og rigtige afgørelser. Hvis en sag er utilstrækkeligt oplyst, kan det betyde, at afgørelsen må tilsidesættes som ugyldig. Det kan også betyde, at sagen må genoptages med henblik på at kunne foretage de manglende undersøgelser. Officialmaksimen indebærer, at myndigheden har pligt til at sikre, dels at myndigheden er i besiddelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe en afgørelse i den foreliggende sag, og dels at disse oplysninger er korrekte.

I nr. 3 foreslås en nyaffattelse af skatteministerens bemyndigelse i § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, således at bemyndigelsen tillige giver mulighed for fastsættelse af regler, der fraviger dækningsrækkefølgen for fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, hvis skyldner har en udbetalingsfordring mod det offentlige. Det vil derfor være bestemmelserne i § 7, stk. 1 og 2, der skal kunne fraviges gennem fastsættelse af særlige regler herom. Det vil således med forslaget være muligt at fastsætte regler, der indebærer, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan springe fordringer over ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning efter delegation fra Skatteforvaltningen, dvs. hvor Skatteforvaltningen

er fordringshaver, og ved facilitering af en fordringshavers modregning, jf. ovenfor om denne faciliteringsproces. Det vil også kunne komme på tale til skyldneren at udbetale en udbetalingsfordring eller en efter modregning med modregningsklare fordringer resterende del af en udbetalingsfordring frem for inden for udbetalingsfristen for udbetalingsfordringen at søge at fjerne datafejlen, herunder en eventuel retskrafttvivl, med henblik på modregning. Bemyndigelsen vil fortsat muliggøre fastsættelse af regler, der fraviger dækningsrækkefølgen for fordringer, der er under inddrivelse, jf. § 4, der også anvendes ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, jf. stk. 2, 1. pkt.

Det er samtidig tanken, at § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige efter den foreslåede nyaffattelse skal give mulighed for at fastsætte regler, der gør det muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at fravige dækningsrækkefølgen for fordringer registreret i DMI, der er det ene af de to systemer i perioden med paralleldriften. I DMI er der således registreret fordringer, der er ramt af såvel retskrafttvivl som formodede eller konstaterede datafejl, og det er vigtigt, at dækningsrækkefølgen kan fraviges, indtil de nødvendige retskraftvurderinger og afklaringer og udbedringer af datafejl er foretaget. Der er med § 47 i bekendtgørelse nr. 576 af 29. maj 2018 om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsat regler om paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017, hvor fordringer er registreret i såvel EFI/DMI-systemkomplekset som i det ny it-system for inddrivelsen.

Bemyndigelsen vil efter den foreslåede nyaffattelse af § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fortsat også omfatte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer, der er under inddrivelse. Herved forstås ikke alene fordringer, der er registreret i de to systemer, der anvendes i paralleldriftsperioden, dvs. EFI/DMI og det ny it-system for inddrivelsen, men enhver fordring, der i et af Skatteforvaltningens systemer er registreret som værende under inddrivelse eller i øvrigt vurderes at være under inddrivelse. I Skatteforvaltningens opkrævningssystem SAP38 er der således fordringer, der behandles som værende under inddrivelse, selv om de ikke er blevet overført til et af systemerne i paralleldriften. Samtidig er der i DMI registreret fordringer, for hvilke det er tvivlsomt, om de opfylder de formelle bestemmelser for at kunne være under inddrivelse, jf. herom navnlig § 2, stk. 3 og 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter en fordring først kan overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført (stk. 3), ligesom fordringshaver inden overdragelsen skriftligt skal underrette skyldner om overdragelsen, medmindre muligheden for at opnå dækning vil blive væsentligt forringet ved en sådan underretning af skyldner (stk. 4).

En fordring, der er under inddrivelse, vil, selv om den ved en fravigelse af dækningsrækkefølgen springes over ved en dækning med et beløb opnået ved inddrivelse eller frivillig betaling, fortsat være under inddrivelse, hvorfor der fortsat vil påløbe inddrivelsesrenter efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Skyldneren vil således ikke kunne påberåbe sig fordringshavermora ved en sådan overspringelse af den pågældende fordring. Ved fordringshavermora forstås, at den forsinkede opfyldelse af betalingspligten skyldes fordringshavers

forhold, hvorfor fordringshaver normalt mister sine sædvanlige misligholdelsesbeføjelser, f.eks. adgangen til at kræve morarenter.

Det er tanken, at der administrativt skal kunne fastsættes en beløbsgrænse, der sikrer, at restanceinddrivelsesmyndigheden i forbindelse med modregning og inddrivelse manuelt sagsbehandler så mange fordringer, som det ressourcemæssigt er muligt at behandle. Hvis en fordring ikke overstiger beløbsgrænsen, skal den derfor kunne springes over i dækningsrækkefølgen for modregning under opkrævning.

Ved den foreslåede nyaffattelse er det også tanken, at dækningsrækkefølgen i § 4, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter en rente dækkes før hovedkravet, skal kunne fraviges ved konvertering af fordringer fra DMI til det ny it-system for inddrivelsen, hvor måske alene hovedkravet konverteres, idet de tilhørende renter efterlades i DMI som følge af tvivl om retskraften eller mistanke om datafejl. Flere renter – bl.a. fra Skatteforvaltningens opkrævningssystem KOBRA, der anvendes til opkrævningen af restskat – har således vist sig at have tvivl om retskraften, mens de til renterne relaterede hovedfordringer er retskraftige og derfor konverterings- og inddrivelsesparate. Derudover er et større antal renter registreret med forkerte eller mangelfulde data, f.eks. manglende eller forkert periodeangivelse. Sådanne datafejl kan skabe problemer med beskrivelsen af renten over for skyldneren, hvorfor de ikke opfylder kravene til inddrivelse i det ny it-system for inddrivelse. Modsat hvad der er anført i de almindelige bemærkninger til § 18 b i lovforslag nr. L 122, jf. Folketingstidende 2015-16, A, L 122 som fremsat, side 8, hvorefter dækningsrækkefølgen efter § 4 vil finde anvendelse for de fordringer, der inddrives via interimssystemets aktive del, dvs. de dækninger, der sker i perioden med paralleldrift, skal der derfor være mulighed for i det enkelte system i paralleldriften at kunne fravige dækningsrækkefølgen, således at renter ikke nødvendigvis skal dækkes før deres hovedkrav.

Ved den foreslåede nyaffattelse af § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal skatteministeren derfor kunne fastsætte regler, der muliggør en fravigelse af dækningsrækkefølgen efter § 4 for fordringer, der er under inddrivelse, herunder ved modregning, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, jf. stk. 2, 1. pkt., og en fravigelse af dækningsrækkefølgen efter § 7, stk. 1 og 2, om dækningsrækkefølgen ved modregning, som restanceinddrivelsesmyndigheden forestår efter delegation fra Skatteforvaltningen, dvs. hvor Skatteforvaltningen er den udbetalende myndighed (stk. 1, nr. 1), ved modregning, som restanceinddrivelsesmyndigheden foretager med fordringer under inddrivelse (stk. 1, nr. 2, jf. stk. 2, 1. pkt.), og ved modregning, som restanceinddrivelsesmyndigheden faciliterer, mens fordringshaveren træffer selve afgørelsen om modregning (stk. 1, nr. 3, jf. stk. 2, 2. pkt.). Det vil i forhold til udbetalingsfordringer også kunne komme på tale til skyldneren at udbetale en udbetalingsfordring eller en efter modregning med modregningsklare fordringer resterende del af en udbetalingsfordring, jf. ovenfor. Fravigelsen af dækningsrækkefølgen skal også kunne foretages inden for et enkelt af systemerne i paralleldriftsperioden, dvs. DMI og det ny it-system for inddrivelsen.

Med den i nr. 3 foreslåede ændring opnås et sikkert hjemmelsgrundlag for restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at forestå modregning efter delegation fra Skatteforvaltningen og facilitere modregningen, hvor en anden fordringshaver træffer afgørelsen om modregning.

Mange af de fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, lider af datafejl. Det samme gælder mange af de fordringer, der er indberettet til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister med henblik på modregning. Fordringsregisteret er en del af DMI, indtil det ny it-system for inddrivelse kan overtage den funktion, som fordringsregisteret varetager. Datafejl omfatter ethvert forhold, der indebærer, at fordringen ikke uden nærmere undersøgelser af data kan dækkes ved inddrivelse eller ved modregning i opkrævningsfasen. Blandt de konstaterede datafejl kan nævnes potentielle dubletter (dvs. at samme fordring er indberettet mere end én gang), forkert saldo eller hæftelsesforhold for fordringen, sammenlægning af fordringer og renter i hovedstol m.v. Datafejl kan i visse situationer også skabe tvivl om en fordrings retskraft. Det er f.eks. tilfældet, hvor renter og hovedstol er blandet sammen, uden at de relaterer sig til hinanden. Det vil da ikke være muligt at afgøre, om renterne kan være ramt af accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2, hvorefter en rentebærende hovedfordrings forældelse medfører, at dens renter samtidig forældes.

Restanceinddrivelsesmyndigheden træffer i praksis efter delegation fra Skatteforvaltningen afgørelse om modregning, hvor Skatteforvaltningen er den udbetalende myndighed, og hvor dækningen således skal ske i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om intern modregning, hvorefter den udbetalende myndigheds fordring dækkes først. Ved en fordringshavers modregning med en fordring, der dækkes i medfør af § 7, stk. 1, nr. 3, faciliterer restanceinddrivelsesmyndigheden modregningen ved indledningsvist at anvende beløbet, der i modsat fald ville være blevet udbetalt til skyldnerens NemKonto eller en anden konto, jf. § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige udbetalinger m.v., til modregning med fordringer fra den relevante fordringshaver, der herefter træffer afgørelsen om modregning og meddeler skyldneren denne afgørelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden sender i den forbindelse skyldneren et brev, der oplyser skyldneren om, at der er gennemført modregning, og markerer, hvilke fordringer skyldneren efterfølgende fra fordringshaver vil modtage en modregningsafgørelse om. Fordringshaver underrettes parallelt om, at der skal udsendes en afgørelse til skyldner.

Restanceinddrivelsesmyndighedens opgave vanskeliggøres af de såvel formodede som konstaterede datafejl på dels fordringer modtaget til inddrivelse, dels mange af de til fordringsregisteret indberettede fordringer. Hvor det tidligere SKAT og nu Skatteforvaltningen har skullet udbetale f.eks. overskydende skat eller negativ moms til en skyldner, har restanceinddrivelsesmyndigheden i et vist omfang for at undgå en modregning med fordringer, der som følge af formodede eller konstaterede datafejl ikke lovligt vil kunne indgå i en modregning, måttet fravige dækningsrækkefølgen efter § 7,

stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, således at de i dækningsrækkefølgen bedre prioriterede fordringer, der var ramt af sådanne datafejl, er sprunget over ved den modregning, som restanceinddrivelsesmyndigheden har truffet efter delegation fra SKAT/Skatteforvaltningen. Officialmaksimen indebærer, at Skatteforvaltningen, inden en fordring kan indgå i en afgørelse, som Skatteforvaltningen skal træffe, må afklare eller fjerne en datafejl, som fordringen henholdsvis formodes eller er konstateret ramt af, hvis den formodede eller konstaterede datafejl er af en sådan karakter, at fordringen ikke lovligt vil kunne indgå i afgørelsen. For negativ moms gælder som nævnt ovenfor en udbetalingsfrist på 3 uger regnet fra den rettidige modtagelse af momsangivelsen, hvorfor der ofte ikke har været den til afklaring eller udbedring af datafejlen nødvendige tid. Tilsvarende har det i flere tilfælde som følge af formodede eller konstaterede datafejl været nødvendigt at fravige den nævnte dækningsrækkefølge, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden alene har faciliteret fordringshavers modregning. Det har betydet, at en ifølge dækningsrækkefølgen efter § 7, stk. 2, 2. pkt., bedre prioriteret fordring er sprunget over, som følge af at fordringen er formodet eller konstateret ramt af en datafejl, herunder retskraftvivi, der ikke uden uforholdsmæssige omkostninger har kunnet afklares eller udbedres inden for udbetalingsfristen. Udbetalingsbeløbet er således helt eller delvist – afhængigt af modregningens omfang – sendt til en eller flere dårligere prioriterede fordringers fordringshaver, som i den forbindelse har truffet afgørelse om modregning.

Denne fravigelse af reglerne om dækningsrækkefølge ved modregning har været nødvendig for at undgå en ulovlig modregning.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.

Til nr. 4

§ 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder en bemyndigelse til skatteministeren til at fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at afklare, om fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021, og tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige.

Bestemmelsen blev sammen med overskriften »Særlige regler om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021« indsat ved § 1, nr. 21, i lov nr. 285 af 29. marts 2017.

Det foreslås med reglen i nr. 4, at overskriften før § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige udgår.

Den foreslåede regel skyldes, at det med den foreslåede regel i nr. 2 foreslås, at der gives §§ 18 b og 18 c, der med nr. 3 og 5 foreslås nyaffattet, og §§ 18 d-18 h en fælles, dækkende overskrift, der oplyser, at bestemmelserne vedrører regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen og om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden og fordringer i

Skatteforvaltningens opkrævningssystemer m.v.

Som det fremgår af bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i nr. 2, har § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om bl.a. fravigelse af dækningsrækkefølgen en nær sammenhæng med § 18 c, ligesom der med reglerne i §§ 18 d-18 h, der under skriften »Særlige regler om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden og fordringer i told- og skatteforvaltningens opkrævningssystemer m.v.« blev indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ved § 1, nr. 1, i lov nr. 258 af 10. april 2018, er indført andre regler om restanceinddrivelsesmyndighedens og Skatteforvaltningens oprydningsopgave.

Til nr. 5

Med § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har skatteministeren en bemyndigelse til at fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at afklare, om fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021, og tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige. Bemyndigelsen blev indsat ved § 1, nr. 21, i lov nr. 285 af 29. marts 2017. Af lovforslaget bag loven – lovforslag nr. L 137 – fremgår i de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.3.2, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 137 som fremsat, side 36, at der med den foreslåede bemyndigelse bl.a. skal kunne fastsættes regler om rækkefølgen for retskraftvurderingerne. Det vil også gælde de situationer, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden modtager en frivillig betaling, og der mod skyldneren findes fordringer med tvivlsom retskraft, og situationer, hvor en modregningsmulighed ønskes udnyttet, men hvor en eller flere mulige modfordringer har tvivlsom retskraft. Det anføres, at det er tanken, at FIFO-princippet, hvorefter en fordring dækkes inden en senere modtaget fordring fra samme dækningskategori, dvs. bøder (nr. 1), underholdsbidrag (nr. 2) og andre fordringer (nr. 3), jf. § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ikke finder anvendelse på rækkefølgen for retskraftvurderinger, og at hensynet til effektiv inddrivelse kommer til udtryk, ved at store fordringer kan prioriteres i retskraftvurderingerne. Endelig anføres, at periodeangivelsen med den 22. november 2021 som sidste dag, hvor de af bemyndigelsen omfattede fordringer er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, skyldes § 18 a, stk. 1, om forældelsesudskydelse for fordringer, der den 19. november 2015 eller senere er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. For disse fordringer regnes forældelsesfristen tidligst fra den 20. november 2018. Mandag den 22. november 2021 er derfor fristen for at iværksætte afbrydelse af forældelsen gennem retsligt skridt over for skyldneren, og forældelse vil – hvis afbrydelse ikke forinden er sket – indtræde den 23. november 2021. Forældelsesudskydelsen gælder alene fordringer, der var retskraftige, da de blev overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Bemyndigelsen i § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er udnyttet ved i § 49 i bekendtgørelse nr. 576 af 29. maj 2018 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. [...], at fastsætte nærmere regler for retskraftvurderingerne.

I bekendtgørelsens § 49, stk. 1, er bestemt, at § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige,

hvorefter beløb, der inddrives eller modtages ved frivillig betaling, først dækker bøder, dernæst underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav, og endelig andre fordringer, jf. stk. 1, ligesom FIFO-princippet anvendes på dækningen inden for samme dækningskategori, jf. ovenfor, og en rente dækkes før sit hovedkrav, jf. stk. 2, 1. og 2. pkt., ikke finder anvendelse ved restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at afklare, om fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021, og renter, gebyrer og andre omkostninger vedrørende disse fordringer er retskraftige.

I bekendtgørelsens § 49, stk. 2, 1. pkt., er bestemt, at restanceinddrivelsesmyndigheden først retskraftvurderer bøder, dernæst private krav på underholdsbidrag og endelig alle øvrige fordringer. Retskraftvurderingerne foretages ifølge § 49, stk. 2, 2. pkt., derudover således, at det størst mulige beløb i forhold til den anvendte tid søges retskraftvurderet. For bøder gennemføres retskraftvurderingen dog så vidt muligt inden udløbet af forældelsesfristen for bødens forvandlingsstraf, jf. § 49, stk. 2, 3. pkt.

I bekendtgørelsens § 49, stk. 3, 1. pkt., er bestemt, at et beløb, der modtages ved en frivillig betaling, anvendes til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige, i overensstemmelse med § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Er der herefter et beløb i overskud, og har skyldneren hos restanceinddrivelsesmyndigheden anden gæld med tvivlsom retskraft under inddrivelse, retskraftvurderer restanceinddrivelsesmyndigheden ifølge § 49, stk. 3, 2. pkt., ud fra rækkefølgen i § 4, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige så stor en del af denne gæld, som beløbsmæssigt svarer til det overskydende beløb, idet renter og lignende ydelser dog retskraftvurderes sidst, jf. bekendtgørelsens § 49, stk. 5, 1. pkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ifølge § 49, stk. 3, 3. pkt., fravige denne rækkefølge for retskraftvurderingerne, hvis det efter restanceinddrivelsesmyndighedens vurdering væsentligt vil forsinke anvendelsen af det overskydende beløb til dækning af skyldnerens øvrige gæld under inddrivelse. I så fald kan restanceinddrivelsesmyndigheden ifølge § 49, stk. 3, 4. pkt., retskraftvurdere og dække de fordringer, der vurderes hurtigst at kunne anvendes til en dækning med det overskydende beløb.

I bekendtgørelsens § 49, stk. 4, 1. pkt., er bestemt, at rækkefølgen for dækning af fordringer, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, jf. § 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og rækkefølgen for retskraftvurderinger, jf. stk. 2, kan fraviges ved dækning og ved retskraftvurderingen i forbindelse med en modregning, herunder i forbindelse med anvendelse af et overskydende beløb, jf. § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og bekendtgørelsens § 7, stk. 4 og 5. Fravigelsen af rækkefølgen for dækning i henhold til 1. pkt. kan ifølge § 49, stk. 4, 2. pkt., ske således, at fordringer, der ikke uden nærmere undersøgelse kan dækkes, ikke dækkes, når det af hensyn til overholdelse af udbetalingsfristen findes hensigtsmæssigt. Rækkefølgen for retskraftvurdering i henhold til 1. pkt. kan ifølge § 49, stk. 4, 3. pkt., fraviges, når det af hensyn til overholdelse af udbetalingsfristen findes hensigtsmæssigt. Ved dækning og ved retskraftvurderingen i forbindelse med anvendelse af et overskydende beløb, jf. § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og bekendtgørelsens

§ 7, stk. 4 og 5, kan fravigelsen som nævnt i 1. pkt. ske, når det findes hensigtsmæssigt, jf. § 49, stk. 4, 4. pkt.

Endelig er det i bekendtgørelsens § 49, stk. 5, 1. pkt., bestemt, at renter og lignende ydelser, der omfattes af forældelseslovens § 23, stk. 2, alene retskraftvurderes, hvis den fordring, de vedrører, er retskraftig. En retskraftvurdering af renter og lignende ydelser, jf. 1. pkt., finder ikke sted, hvis de afskrives efter § 16, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, fordi det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at foretage en retskraftvurdering af dem, jf. bekendtgørelsens § 49, stk. 5, 2. pkt.

Med reglen i nr. 5 foreslås, at den eksisterende bemyndigelse i § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige for skatteministeren til at fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at afklare, om fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021, og tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige, nyaffattes, idet det efter nyaffattelsen vil være bestemt, at skatteministeren for perioden til og med den 31. december 2021 kan fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at sikre, at fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden eller er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, samt tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige og ikke er ramt af datafejl.

Med den foreslåede nyaffattelse vil § 18 c for det første blive udvidet, så bestemmelsen tillige omfatter fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forudsættes dækket ved modregning, ligesom den ud over opgaven med at afklare retskrafttvivl desuden skal omfatte den tilsvarende opgave med at afklare og fjerne datafejl vedrørende fordringer, der formodes eller konstateres at være ramt af datafejl. Datafejl omfatter ethvert forhold, der indebærer, at fordringen ikke uden nærmere undersøgelser af data kan dækkes ved inddrivelse eller ved modregning i opkrævningsfasen. Ved datafejl forstås, at der eksempelvis kan være tale om potentielle dubletter (dvs. at samme fordring er indberettet mere end én gang), forkert saldo eller hæftelsesforhold for fordringen, sammenlægning af fordringer og renter i hovedstol m.v. Datafejl kan i visse situationer også skabe tvivl om en fordrings retskraft. Det er f.eks. tilfældet, hvor renter og hovedstol er blandet sammen, uden at de relaterer sig til hinanden. Det vil da ikke være muligt at afgøre, om renterne kan være ramt af accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2, hvorefter en rentebærende hovedfordrings forældelse medfører, at dens renter samtidig forældes.

For det andet går den foreslåede nyaffattelse ud på at fjerne kravet om, at de fordringer, der skal undersøges, skal være overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021, som er den sidste dato, hvor fordringer, der med § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har fået udskudt forældelsen, med sikkerhed stadig er retskraftige. I stedet foreslås, at skatteministeren kan fastsætte regler, der skal gælde undersøgelser, der i perioden til og med den 31.

december 2021 skal foretages af retskrafttvivl og datafejl.

Den foreslåede ændring af bemyndigelsen betyder således, at skatteministeren for perioden til og med den 31. december 2021 skal kunne fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at afklare retskraft og afklare og fjerne datafejl for fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, og om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at afklare retskraft og afklare og fjerne datafejl for fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forudsættes dækket ved modregning, såfremt en mulighed for modregning opstår, i begge tilfælde inklusive tilhørende renter og lignende ydelser.

Den store oprydningsopgave for restanceinddrivelsesmyndigheden i kølvandet på suspenderingen af inddrivelsen via EFI/DMI den 8. september 2015 som følge af funktionsmangler i dette inddrivelsessystem har allerede nødvendiggjort flere lovgivningstiltag. Det har vist sig, at der også er behov for en sikker lovregulering af arbejdet med afklaring og fjernelse af datafejl på fordringer, der ikke er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, men er indberettet af fordringshaver til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister med henblik på modregning i opkrævningsfasen.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.

Til nr. 6

Med reglerne i §§ 18 d-18 h i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der under overskriften »Særlige regler om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden og fordringer i told- og skatteforvaltningens opkrævningssystemer m.v.« blev indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ved § 1, nr. 1, i lov nr. 258 af 10. april 2018, blev der indført regler om restanceinddrivelsesmyndighedens og Skatteforvaltningens oprydningsopgave vedrørende såvel det suspenderede inddrivelsessystem EFI/DMI som grupper af fordringer, der som følge af bl.a. datafejl ikke vil kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden eller opkræves af Skatteforvaltningen.

Det foreslås med reglen i nr. 5, at overskriften før §§ 18 d-18 h i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige udgår.

Bestemmelserne i §§ 18 d-18 h i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige omhandler en opgave, der har samme oprydningskarakteristik, som fremgår af de foreslåede bestemmelser i §§ 18 b og 18 c, der med nærværende lovforslag foreslås nyaffattet, jf. ovenfor om nr. 3 og 5. Som det fremgår af bemærkningerne ovenfor til de foreslåede regler i nr. 2 og 4, foreslås derfor, at der gives §§ 18b-18 h en fælles, dækkende overskrift, »Særlige regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen og om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden og fordringer i told- og skatteforvaltningens opkrævningssystemer m.v.«.

Til § 2

Til nr. 1

Efter gældende regler forlænges en betalingsfrist for et krav, der er omfattet af opkrævningslovens § 2, stk. 3, hvis den sidste rettidige betalingsfrist falder på en lørdag, søndag eller helligdag, til den nærmest følgende hverdag. Betaling anses for rettidig, hvis virksomheden har foretaget betalingshandlingen på den sidste rettidige betalingsdag – eksempelvis ved i netbanken at overføre beløbet til Skattestyrelsen. Det vil sige, at betalingen anses for rettidig, hvis beløbet er trukket på virksomhedens konto på den sidste rettidige betalingsfrist.

Bankerne gennemfører ikke betalinger på alle hverdage, idet det i overenskomsten mellem bankerne og de bankansattes organisationer er aftalt, at visse dage er banklukkedage. Eksempler på banklukkedage i 2018 er 11. maj (dagen efter helligdagen Kristi Himmelfartsdag), 5. juni (grundlovsdag), 24. december (juleaftensdag) og 31. december (nytårsaftensdag). Disse dage er ikke helligdage og kan falde på en ugedag, som ikke er en lørdag eller en søndag, hvorved dagene principielt er omfattet af udtrykket »hverdag« i opkrævningslovens § 2, stk. 3. Det vil sige, at hvis sidste rettidige betalingsfrist falder på en banklukkedag, skal virksomheden ifølge lovens ordlyd huske at betale den sidste bankdag før fristens udløb, idet betalingen ellers ikke vil være rettidig.

Der er i Skattestyrelsen en generel, langvarig praksis på området for erhvervsbetalinger for at respektere disse banklukkedage således, at hvor en betalingsfrist udløber på en banklukkedag, anses en betaling for rettidig, hvis den er gennemført på den førstkommende bankdag. Denne for virksomhederne begunstigende praksis er indlagt i skattekontosystemet. Hvert år indlægges således et årshjul i Erhvervssystemet, som sender opkrævningssystemerne lister med blandt andet de konkrete sidste rettidige betalingsfrister for de enkelte betalingskrav i henhold til de enkelte perioder. Disse lister tager højde for lørdage, søndage, helligdage og i henhold til praksis også banklukkedage.

Oplysningen om sidste rettidige betalingsfrist medsendes fra fagsystemerne, når fordringerne oversendes til opkrævning på skattekontoen. Ved oversendelse af fordringer fra skattekontoen til inddrivelse medsendes fordringernes stamdata – herunder oplysningen om sidste rettidige betalingsfrist, som den er indlagt i opkrævningssystemerne i henhold til årshjulet fra Erhvervssystemet.

Det almindelige forældelsesretlige udgangspunkt er, at forældelsen regnes fra det tidligste tidspunkt, hvor fordringshaveren kan kræve at få fordringen betalt. Det vil sige fra forfaldsdagen, medmindre der i lovgivningen er fastsat en anden sidste rettidige betalingsfrist. Hvor betalingsfristen ifølge lovgivningen forlænges til den førstkommende hverdag, fordi betalingsfristen udløber på en lørdag, søndag eller helligdag, regnes forældelsesfristen for kravet fra den førstkommende hverdag.

Ved oversendelse af krav til inddrivelse skal fordringshaveren oplyse kravets sidste rettidige

betalingsfrist. Fordringens forældelsesdato regnes fra fordringens sidste rettidige betalingsfrist. Oplysningen om sidste rettidige betalingsfrist holdes op mod et valideringsfilter, der er bygget til at kontrollere, om fordringen er retskraftig, og at de oplysninger, der gives om fordringen, er korrekte. Valideringsfilteret er således bygget til blandt andet at tjekke, om sidste rettidige betalingsfrist er korrekt i henhold til gældende lovgivning, og på baggrund af denne oplysning at tjekke, at fordringen ikke er forældet på tidspunktet for modtagelse til inddrivelse. Ved en beregning af forældelsesdagen ud fra en sidste rettidig betalingsfrist, som er opgjort i henhold til Skattestyrelsens praksis om at respektere banklukkedag, vil forældelsesfristen blive for lang i forhold til lovens ordlyd om sidste rettidige betalingsfrist. Det er derfor nødvendigt at lovfæste Skattestyrelsens praksis om forlængelse af betalingsfristen, hvor denne udløber på en banklukkedag.

Det foreslås, at ordlyden i opkrævningslovens § 2, stk. 3, ændres, således at betalingsfristen udskydes til den førstkommende bankdag, hvis sidste rettidige betalingsfrist falder på en banklukkedag. Med forslaget sikres det, at det i henhold til lovens ordlyd altid vil være muligt at gennemføre betalingen på den sidste rettidige betalingsdag, og fordringens korrekte sidste rettidige betalingsdag bliver den førstkommende bankdag i situationer, hvor betalingsfristen udløber på en lørdag, søndag, helligdag eller banklukkedag. Med forslaget sikres det, at forældelsesfristen for fordringen kan beregnes automatisk ud fra fordringens lovfæstede sidste rettidige betalingsfrist.

Med lovforslaget foreslås ingen ændring af praksis for, hvornår virksomhederne senest skal betale beløbet. Men det bliver mere klart, hvornår et beløb, der opkræves over skattekontoen, har sidste rettidige betalingsfrist.

Til nr. 2

Efter de gældende regler i opkrævningslovens § 2, stk. 8, skal pensionskasser, forsikringsselskaber og pengeinstitutter, som nævnt i kildeskattelovens § 46, stk. 6, indbetale kalenderårets forventede A-skatter af pensionsindbetalinger den 1. september. Senest den 20. januar i året efter kalenderåret skal pensionskasserne m.v. indbetale de endelige A-skatter for kalenderåret fratrukket de foreløbigt indbetalte A-skatter for kalenderåret. Er den 20. januar en lørdag eller en søndag, forlænges indbetalingsfristen til den førstkommende mandag. Beløbet opkræves over de relevante institutters skattekonto.

Det foreslås, at ordlyden i opkrævningslovens § 2, stk. 8, ændres, således at betalingsfristen udskydes til den førstkommende bankdag, hvis sidste rettidige betalingsfrist falder på en banklukkedag. Med forslaget sikres det, at det i henhold til lovens ordlyd altid vil være muligt at gennemføre betalingen på den sidste rettidige betalingsdag, og fordringens korrekte sidste rettidige betalingsdag bliver den førstkommende bankdag i situationer, hvor betalingsfristen udløber på en lørdag, søndag eller banklukkedag. Forslaget vil med de nuværende banklukkedage ikke have nogen praktisk konsekvens, i forhold til hvornår beløbet skal betales, men med forslaget sikres det, at forældelsesfristen for fordringer, der måtte blive oversendt til inddrivelse, kan beregnes automatisk ud fra fordringens lovfæstede sidste rettidige betalingsfrist. Med lovforslaget foreslås ingen ændring af praksis for, hvornår virksomhederne senest skal betale beløbet.

Med lovforslaget foreslås ingen ændring af praksis for, hvornår pensionskasserne, forsikringsselskaberne og pengeinstitutterne senest skal betale beløbet. Men det bliver mere klart, hvornår et beløb, der opkræves over skattekontoen, har sidste rettidige betalingsfrist.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.

Til § 3

Efter gældende regler forfalder betaling af afgiften efter lov om indskud på etableringskonto og iværksætterkonto den 1. maj i året efter indkomståret, dødsåret, konkursåret henholdsvis ophørs- eller afhændelsesåret. Sidste rettidige betalingsfrist er den 1. juli i forfaldsåret. Hvis den sidste rettidige indbetalingsdag falder på en helligdag eller en lørdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.

Det foreslås, at lovteksten om sidste rettidige betalingsdag for afgift efter lov om indskud på etableringskonto og iværksætterkonto justeres, så den svarer til Skattestyrelsens praksis om at respektere banklukkedage. Det foreslås, at sidste rettidige betalingsfrist forlænges således, at hvis sidste rettidige betalingsdag falder på en lørdag, søndag, helligdag eller en banklukkedag, så forlænges fristen til den førstkommande bankdag. Forslaget vil med de nuværende banklukkedage ikke have nogen praktisk konsekvens, i forhold til hvornår beløbet skal betales, men med forslaget sikres det, at forældelsesfristen for fordringer, der måtte blive oversendt til inddrivelse, kan beregnes automatisk ud fra fordringens lovfæstede sidste rettidige betalingsfrist. Med lovforslaget foreslås ingen ændring af praksis for, hvornår virksomhederne senest skal betale beløbet.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.

Til § 4

Efter gældende regler opkræves kulbrinteskatt som en foreløbig skat, der betales i to rater, der forfalder til betaling henholdsvis den 1. oktober i indkomståret og den 1. juni i året efter indkomståret. Sidste rettidige betalingsdag er den 20. i forfaldsmåned. Hvis sidste rettidige betalingsdag falder på en helligdag eller en lørdag, forlænges fristen til den følgende hverdag. Hvis den endelige kulbrinteskatt er højere end den betalte foreløbige kulbrinteskatt, forfalder efterbetalingsbeløbet til betaling den 1. i den anden måned efter, at den skattepligtige er underrettet om ansættelsen, med betalingsfrist den 20. i forfaldsmåned. Falder sidste rettidige betalingsfrist på en helligdag eller en lørdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.

Det foreslås, at ordlyden i kulbrinteopkrævningslovens § 4, stk. 1, og § 6, stk. 2, om sidste rettidige betalingsdag for foreløbig kulbrinteskatt og efterbetaling af kulbrinteskatt justeres, så den svarer til Skattestyrelsens praksis om at respektere banklukkedage. Det foreslås, at sidste rettidige betalingsfrist

forlænges således, at hvis sidste rettidige betalingsdag falder på en lørdag, søndag, helligdag eller en banklukkedag, så forlænges fristen til den førstkomende bankdag. Forslaget vil med de nuværende banklukkedage ikke have nogen praktisk konsekvens, i forhold til hvornår beløbet skal betales. Med forslaget sikres det, at forældelsesfristen for fordringer, der måtte blive oversendt til inddrivelse, kan beregnes automatisk ud fra fordringens lovfæstede sidste rettidige betalingsfrist, hvis der måtte blive indført en banklukkedag, som falder på sidste rettidige betalingsdag.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.

Til § 5

Til nr. 1

Efter gældende regler forlænges fristen for indbetaling af skat efter pensionsafkastbeskatningsloven for danske forsikringsselskaber m.v. til den følgende hverdag, hvis fristen falder på en dansk helligdag inklusive søndage eller en lørdag.

Det foreslås, at ordlyden i pensionsafkastbeskatningslovens § 26, stk. 1, om sidste rettidige betalingsdag for skat efter pensionsbeskatningsloven for danske forsikringsselskaber m.v. justeres, så den svarer til Skattestyrelsens praksis om at respektere banklukkedage. Det foreslås, at sidste rettidige betalingsfrist forlænges således, at hvis sidste rettidige betalingsdag falder på en lørdag, søndag, helligdag eller en banklukkedag, så forlænges fristen til den førstkomende bankdag. Forslaget vil med de nuværende banklukkedage ikke have nogen praktisk konsekvens, i forhold til hvornår beløbet skal betales. Med forslaget sikres det, at forældelsesfristen for krav på betaling af skat efter pensionsbeskatningsloven, der måtte blive oversendt til inddrivelse, kan beregnes automatisk ud fra fordringens lovfæstede sidste rettidige betalingsfrist, hvis der måtte blive indført en banklukkedag, som falder på sidste rettidige betalingsdag.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.

Til nr. 2

Efter gældende regler forlænges fristen for indbetaling af skat efter pensionsafkastbeskatningsloven for udenlandske forsikringsselskaber m.v., hvis fristen falder på en helligdag eller en lørdag i det land, hvor selskabet m.v. har hjemsted.

Det foreslås, at ordlyden i pensionsafkastbeskatningslovens § 26, stk. 2, om sidste rettidige betalingsdag for skat efter pensionsbeskatningsloven for udenlandske forsikringsselskaber m.v. justeres, så den svarer til Skattestyrelsens praksis om at respektere banklukkedage. Det foreslås, at sidste rettidige betalingsfrist forlænges således, at hvis sidste rettidige betalingsdag falder på en lørdag, en helligdag eller en banklukkedag i det land, hvor selskabet m.v. har hjemsted, så forlænges fristen til den førstkomende bankdag i det land, hvor selskabet m.v. har hjemsted. Efter forslaget sikres det, at forældelsesfristen for krav på betaling af skat efter pensionsafkastbeskatningsloven, der

måtte blive oversendt til inddrivelse, kan beregnes automatisk ud fra fordringens lovfæstede sidste rettidige betalingsfrist, hvis der måtte blive indført en banklukkedag, som falder på sidste rettidige betalingsdag.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.

Til § 6

Efter selskabsskattelovens § 24 gælder opkrævningsloven for opkrævning og betaling af beløb, for så vidt de efter deres indhold er anvendelige på de selskaber og foreninger m.v., som er nævnt i selskabsskatteloven. Dog anvendes opkrævningslovens kapitel 3 om varemottagere ikke, jf. selskabsskattelovens § 24, stk. 1., 2. pkt. Tilsvarende gælder opkrævningslovens kapitel 2 kun, i det omfang det følger af reglerne i opkrævningslovens kapitel 5 om skattekontoen, jf. selskabsskattelovens § 24, stk. 1, 3. pkt.

Opkrævningslovens kapitel 2 omfatter blandt andet regler om afregningsperioder, regler om forfaldstidspunkt, sidste rettidige angivelses- og betalingsfrister, regler om foreløbige fastsættelser og efterangivelser, hvis angivelsesfristen ikke overholdes, eller der ikke er angivet korrekt, regler om påbud ved manglende angivelse, regler om pålæg af revisorhjælp til udarbejdelse af regnskab og regler om betaling af rykkergebyr og renter samt fritagelse for betaling af renter og gebyrer. Tidligere var krav efter selskabsskattelovens ikke omfattet af opkrævningslovens kapitel 2, men bestemmelsen blev ændret ved § 2 i lov nr. 513 af 7. juni 2006 om en skattekonto, med henblik på at beløb efter selskabsskatteloven skulle opkræves over skattekontoen. Selskaber er således omfattet af blandt andet reglerne om renteberegning i opkrævningslovens § 7, reglerne i § 8 om eftergivelse af renter på skattekontoen og reglerne i § 13, stk. 2, om overdragelse af udbetalinger fra skattekontoen, da disse regler klart følger af reglerne i opkrævningslovens kapitel 5 om skattekontoen.

Skattekontosystemet er bygget således, at sidste rettidige betalingsdag for krav, der opkræves over skattekontoen, skal være en bankdag. Det har derfor ved udviklingen af skattekontosystemet været forudsat, at reglen i opkrævningslovens § 2, stk. 3, for forlængelse af betalingsfristen til den førstkommende bankdag skulle gælde for krav efter selskabsskatteloven. Efter praksis sker der således en forlængelse af betalingsfristen til den førstkommende bankdag, hvis sidste rettidige betalingsfrist falder på en banklukkedag.

Grundet den elastiske formulering af bestemmelsen i selskabsskattelovens § 24 er det ikke tydeligt, om bestemmelsen i opkrævningslovens § 2, stk. 3, om forlængelse af betalingsfristen – bestemmelsen findes i opkrævningslovens kapitel 2 – gælder for krav efter selskabsskatteloven, hvis den sidste rettidige betalingsdag for et krav falder på en lørdag, søndag, helligdag eller en banklukkedag, da opkrævningslovens kapitel 2 kun gælder, i det omfang det følger af reglerne om skattekontoen, jf. selskabsskattelovens § 24. Tilsvarende er hjemlen til at opkræve et gebyr for udsendelse af rykker

ikke tydelig.

Det foreslås med en ny bestemmelse i selskabsskattelovens § 24, 4. pkt., at præcisere, at betalingsfristen forlænges til den førstkomende bankdag, hvis sidste rettidige betalingsfrist efter selskabsskatteloven falder på en banklukkedag. Herved bliver det tydeligt, at denne regel også gælder for krav efter selskabsskatteloven.

Tilsvarende foreslås det med en ny bestemmelse i selskabsskattelovens § 24, 5 pkt., at præcisere, at der opkræves gebyr, når der rykkes for betalinger efter selskabsskatteloven, så det tydeligt fremgår af bestemmelsen, at der opkræves et rykkergebyr på 65 kr. ved udsendelse af rykker.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.

Til § 7

Til nr. 1 og 2

Efter § 19 i lov om afgifter af spil (herefter spilleafgiftsloven) er der pligt for de afgiftspligtige efter lov om afgifter af spil til at anmelde deres afgiftspligtige virksomhed til registrering hos Skattestyrelsen. Efter opkrævningslovens § 1, stk. 1, gælder opkrævningsloven for opkrævning af skatter og afgifter, for hvilke virksomheder, selskaber m.v. er eller skulle have været registreret eller anmeldt til Skatteforvaltningen, i det omfang der ikke er fastsat særlige bestemmelser i anden lovgivning eller i EU-forordninger. Med pligten til at anmelde virksomheden til registrering følger, at opkrævningslovens regelsæt gælder for opkrævningen af afgifter efter spilleafgiftsloven, medmindre der i spilleafgiftsloven er fastsat særlige bestemmelser, der afviger fra opkrævningslovens regelsæt.

Efter spilleafgiftslovens § 21 skal afgift af spil nævnt i §§ 6, 10-12 og 14 opkræves månedligt med betalingsfrist den 15. i måneden efter udløbet af afgiftsperioden. Dette svarer til den almindelige ordning i opkrævningsloven, men er anført i lov om afgifter af spil som led i beskrivelsen af en særordning, hvorefter Skattestyrelsen kan pålægge en virksomhed, der ikke har betalt afgiften rettidigt, at angive og betale spilleafgiften efter en forkortet afgiftsperiode.

Efter opkrævningslovens § 2, stk. 4, forfalder afgiften den 1. i den måned, hvor angivelsen skal indgives. Spilleafgiften forfalder, når afgiftsperioden er måneden, også den 1. i måneden, hvor angivelsen af spilleafgift skal ske, jf. spilleafgiftslovens § 21. Efter opkrævningslovens § 1, stk. 1, gælder opkrævningsloven, i det omfang der ikke er fastsat særlige bestemmelser i anden lovgivning eller i EU-forordninger, jf. ovenfor. For spil nævnt i spilleafgiftslovens §§ 22-25 er afgiftsperioden ofte kortere. For spil omfattet af §§ 22 og 23 er afgiftsperioden ugen, for spil omfattet af § 24 er afgiftsperioden varigheden af det enkelte spil, og for spil nævnt i § 25 er afgiftsperioden det enkelte lotteri. Disse regler fraviger bestemmelserne i opkrævningslovens § 2 om afgiftsperioder, forfaldstidspunkt, angivelsestidspunkt og betalingstidspunkt m.v. I stedet er der i bestemmelserne i

spilleafgiftslovens §§ 22-25 indsat særlige regler herom.

Efter de gældende regler i spilleafgiftslovens § 22 og 23 er afgiftsperioden ugen (mandag til søndag) for spil nævnt i § 2 (lotterier) og for spil nævnt i § 8 (lokale puljevæddemål i forbindelse med heste- og hundevæddemål, cykelløb på bane og kapflyvning med duer). Efter § 22, 3. pkt., skal afgiften senest angives og indbetales 5 dage efter afgiftsperiodens udløb. Efter § 23, 2. pkt., skal afgiften angives og indbetales senest 15 dage efter afgiftsperiodens udløb, såfremt der har været afholdt spil i perioden. Afgiften forfalder til betaling på sidste rettidige betalingsdag.

I spilleafgiftslovens §§ 22 og 23 er indsat regler, hvorefter angivelse og indbetaling skal ske den førstkommende hverdag, hvis seneste angivelses- og indbetalingsdag falder på en helligdag.

Det foreslås, at lovteksten om sidste rettidige betalingsdag for afgiften efter spilleafgiftslovens §§ 22 og 23 justeres, så den svarer til Skattestyrelsens praksis om at respektere banklukkedage. Det foreslås, at sidste rettidige betalingsfrist forlænges således, at hvis sidste rettidige betalingsdag falder på en banklukkedag, forlænges fristen til den førstkommende bankdag. Forslaget vil med de nuværende banklukkedage ikke have nogen praktisk konsekvens, i forhold til hvornår beløbet skal betales, men med forslaget sikres det, at forældelsesfristen for fordringer, der måtte blive oversendt til inddrivelse, kan beregnes automatisk ud fra fordringens lovfæstede sidste rettidige betalingsfrist.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.

Efter spilleafgiftslovens § 24 er afgiftsperioden for spil nævnt i spilleafgiftslovens §§ 5, 15 og 17 (almennyttigt lotteri, spil uden indsats og gevinstopsparing) varigheden af det enkelte spil. Afgiften skal angives og betales senest 15 dage efter, at resultatet af spillet foreligger. Efter spilleafgiftslovens § 25 er afgiftsperioden for spil nævnt i § 3 (klasselotteri) det enkelte lotteri. Afgiften skal angives og betales senest 5 dage efter den sidste trækning i lotteriets sidste klasse. Afgiften forfalder til betaling på sidste rettidige betalingsdag.

I bestemmelserne er indsat regler, hvorefter angivelse og indbetaling skal ske den førstkommende hverdag, hvis seneste angivelses- og indbetalingsdag falder på en lørdag, søndag eller helligdag.

Det foreslås, at lovteksten om sidste rettidige betalingsdag for afgiften efter spilleafgiftslovens §§ 24 og 25 justeres, så den svarer til Skattestyrelsens praksis om at respektere banklukkedage. Det foreslås, at sidste rettidige betalingsfrist forlænges således, at hvis sidste rettidige betalingsdag falder på en banklukkedag, forlænges fristen til den førstkommende bankdag. Forslaget vil med de nuværende banklukkedage ikke have nogen praktisk konsekvens, i forhold til hvornår beløbet skal betales, men med forslaget sikres det, at forældelsesfristen for fordringer, der måtte blive oversendt til inddrivelse, kan beregnes automatisk ud fra fordringens lovfæstede sidste rettidige betalingsfrist.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.

Til § 8

Efter opkrævningslovens § 1, stk. 4, gælder opkrævningsloven ikke opkrævning af told. Toldloven indeholder imidlertid en række opkrævningsbestemmelser, herunder en bestemmelse i toldlovens § 37, stk. 2, hvorefter opkrævningslovens kapitel 5 finder anvendelse for beløb efter toldloven – dog ikke bidrag efter toldlovens § 30, stk. 4, om sikkerhedsstillelsesordningen.

Efter toldlovens § 30, stk. 1, er afregningsperioden måneden for varemottagere, der betaler told efter reglerne om toldkredit. Tolden og moms af varer, der er fortoldet i afgiftsperioden, skal indbetales senest den 16. i måneden efter afregningsperioden. Efter toldlovens § 33, stk. 4, skal told af varer, hvor der ikke er stillet sikkerhed, indbetales senest den 5. hverdag efter fortoldningsdagen. Beløbene efter toldlovens § 30, stk. 1, og § 33, stk. 4, opkræves over skattekontoen, jf. toldlovens § 37, stk. 2. Skattekontosystemet er bygget således, at sidste rettidige betalingsdag for krav, der opkræves over skattekontoen, skal være en bankdag. Det har ved udviklingen af skattekontosystemet været forudsat, at reglen i opkrævningslovens § 2, stk. 3, om forlængelse af betalingsfristen til førstkommande hverdag og den tilhørende praksis om at respektere banklukkedage skulle gælde for alle krav, der opkræves over skattekontoen – herunder også krav efter toldloven. Efter praksis sker der således en forlængelse af betalingsfristen for toldbeløb til den førstkommande bankdag, hvis sidste rettidige betalingsfrist falder på en banklukkedag.

Det foreslås at indsætte bestemmelser i toldlovens § 30, stk. 1, og § 33, stk. 4, om, at sidste rettidige betalingsfrist forlænges til den førstkommande bankdag, hvis den sidste rettidige betalingsdag falder på en banklukkedag, så bestemmelsen svarer til Skattestyrelsens praksis om at respektere banklukkedage. Forslaget vil med de nuværende banklukkedage ikke have nogen praktisk konsekvens, i forhold til hvornår beløbet skal betales, men med forslaget sikres det, at forældelsesfristen for fordringer, der måtte blive oversendt til inddrivelse, kan beregnes automatisk ud fra fordringens lovfæstede sidste rettidige betalingsfrist. Med forslaget foreslås ingen ændring af praksis for, hvornår virksomhederne senest skal betale beløbet.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.

Til § 9

Det foreslås, at loven træder i kraft 1. april 2019.

De foreslåede regler om lovfæstelse af Skattestyrelsens praksis om at forlænge betalingsfristen, hvor sidste rettidige betalingsfrist falder på en banklukkedag, omfatter betalingsfrister, der udløber den 1. april 2019 eller senere.

I dag oversendes fordringer fra skattekontosystemet, der sendes til inddrivelse, til

inndrivelsessystemet EFI/DMI. Det er planlagt, at fordringer, der opkræves over skattekontosystemet, ved oversendelse til inddrivelse fra den [...] 2019 og senere skal oversendes til inddrivelse i det nye inddrivelsessystem. Med den foreslåede ikrafttrædelse vil de foreslåede ændringer gælde ved oversendelse til det nye inddrivelsessystem.

Loven gælder ikke for hverken Færøerne eller Grønland, fordi de love, der ændres, ikke gælder for Færøerne eller Grønland og ikke indeholder en hjemmel til at sætte lovene i kraft for Færøerne eller Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 551 af 29. maj 2018, foretages følgende ændringer:

§ 7. ---

Stk. 4. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1 og 2, herunder om indberetning fra fordringshaverne til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister.

1. I § 7, *stk. 4*, indsættes efter »fordringsregister«: », samt regler om, hvilke udbetalinger fra det offentlige restanceinddrivelsesmyndigheden anvender til modregning, og om at kunne unlade modregning.«

2. *Overskriften* før § 18 b affattes således:

Særlige regler for perioden til og med 2019

»Særlige regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen og om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden og fordringer i told- og skatteforvaltningens opkrævningsystemer m.v.«

§ 18 b. Skatteministeren kan fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for krav under inddrivelse, jf. § 4, om udbetaling af overskydende beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer og om inddrivelse af

3. *§ 18 b* affattes således:

»§ 18 b. Skatteministeren kan for perioden til og med den 31. december 2019 fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse, jf. § 4, og for

udvalgte fordringer for perioden fra og med den 1. april 2016 til og med den 31. december 2019.

Særlige regler om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021

§ 18 c. Skatteministeren kan fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at afklare, om fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021, og tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige.

Særlige regler om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden og fordringer i told- og skatteforvaltningens opkrævningssystemer m.v.

§ 2. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Såfremt den sidste rettidige angivelsesdag er en lørdag, søndag eller

fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, om udbetaling af beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer og om inddrivelse af udvalgte fordringer.«

4. *Overskriften* før § 18 c ophæves.

5. *§ 18 c* affattes således:

»**§ 18 c.** Skatteministeren kan for perioden til og med den 31. december 2021 fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at sikre, at fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden eller er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, samt tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige og ikke er ramt af datafejl.«

6. *Overskriften* før § 18 d ophæves.

§ 2

I opkrævningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1224 af 29. september 2016, som ændret ved § 19 i lov nr. 1555 af 19. december 2017 og ved § 4 i lov nr. 1682 af 26. december 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, *stk. 3*, ændres »en lørdag, søndag eller helligdag, anses den nærmest følgende

helligdag, anses den nærmest følgende hverdag som sidste rettidige angivelsesdag.

Stk. 4-7. ---

Stk. 8. Pensionskasser, forsikringsselskaber og pengeinstitutter som nævnt i kildeskattelovens § 46, stk. 6, indbetaler de forventede A-skatter for kalenderåret af pensionsindbetalinger den 1. september. Indbetaling sker til told- og skatteforvaltningen. Senest den 20. januar i året efter udløbet af kalenderåret skal de selskaber m.v., som er nævnt i 1. pkt., indbetale A-skatterne for kalenderåret, dog med modregning af de forventede A-skatter efter 1. pkt. Er den 20. januar en lørdag eller en søndag, er betalingsfristen den førstkommande mandag. Overskydende A-skatter indbetales til told- og skatteforvaltningen, der tillige forestår eventuel tilbagebetaling af for meget betalte foreløbige skatter.¹⁴ Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om indberetning m.v. omfattet af 1.-5. pkt.

hverdag« til: »en banklukkedag, anses den nærmest følgende bankdag«.

2. I § 2, *stk. 8*, ændres »en lørdag eller en søndag, er betalingsfristen den førstkommande mandag« til: »en banklukkedag, er betalingsfristen den førstkommande bankdag«.

§ 3

I lov om indskud på etableringskonto og iværksætterkonto, jf. lovbekendtgørelse nr. 1175 af 30. oktober 2014, som ændret ved § 6 i lov nr. 652 af 8. juni 2016, § 4 i lov nr. 683 af 8. juni 2017, § 13 i lov nr. 688 af 8. juni 2017 og § 10 i lov nr. 1555 af 19. december 2017, foretages følgende ændring:

§ 11 d. Fristen for betaling af afgift omfattet af § 9, § 10, § 11 og § 11 A er den 1. maj i året efter indkomståret, dødsåret, konkursåret henholdsvis ophørs- eller afhændelsesåret med sidste rettidige betalingsdag den 1. juli i forfaldsåret. Falder den sidste rettidige

1. I § 11 D, *stk. 2*, ændres »en helligdag eller en lørdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.« til: »en banklukkedag, forlænges fristen til den førstkommande bankdag.«

indbetalingsdag på en helligdag eller en lørdag, forlænges fristen til den følgende hverdag. Betales beløbet ikke rettidigt, forrentes det forfaldne beløb med renten efter § 7, stk. 2, i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v. med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra forfaldsdagen at regne.

§ 4

I kulbrinteopkrævningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 966 af 20. september 2011, som ændret ved § 3 i lov nr. 513 af 7. juni 2006, § 5 i lov nr. 649 af 12. juni 2013, § 2, i lov nr. 1636 af 26. december 2013, § 2 i lov nr. 1375 af 4. december 2017 og § 17 i lov nr. 1555 af 19. december 2017, foretages følgende ændring:

§ 4. Kulbrinteskatt efter kulbrinteskattelovens kapitel 3 og 3 A svares med foreløbige beløb i to rater, som forfalder til betaling den 1. oktober i indkomståret og den 1. juni i året efter indkomståret. Sidste rettidige betalingsdag er den 20. i forfaldsmåned. Falder sidste rettidige betalingsdag på en helligdag eller en lørdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.

§ 6. ---

Stk. 2. Efterbetalingsbeløbet forfalder til betaling den 1. i den anden måned efter, at den skattepligtige er underrettet om ansættelsen med betalingsfrist til den 20. i forfaldsmåned. Falder sidste rettidige betalingsdag på en helligdag eller en lørdag, forlænges fristen til den følgende hverdag. Reglerne i § 4, stk. 4, finder tilsvarende anvendelse

1. I § 4, stk. 1, 3. pkt., og § 6, stk. 2, 2. pkt., ændres »en helligdag eller en lørdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.« til: »en banklukkedag, forlænges fristen til den førstkommende bankdag.«

§ 5

I pensionsafkastbeskatningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1126 af 10. oktober 2014, som ændret ved § 2 i lov nr. 1531 af 27. december 2014, § 3 i lov nr. 1883 af 29. december 2015, § 8 i lov nr. 1888 af 29. december 2015, § 34 i lov nr. 58 af 30. januar 2018 og § 4 i lov nr. 396 af 2. maj 2018, foretages følgende ændring:

§ 26. Hvis den seneste frist for indsendelse af opgørelse og indbetaling af skat falder på en dansk helligdag eller en lørdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.

Stk. 2. For udenlandske forsikringsselskaber m.v. uden fast driftssted i Danmark, der udbyder pensionsordninger til personer, som er fuldt skattepligtige til Danmark, jf. kildeskattelovens § 1, og som ikke anses for hjemmehørende i en fremmed stat, i Grønland eller på Færøerne efter bestemmelserne i en dobbeltbeskatningsoverenskomst, forlænges fristen til den følgende hverdag, hvis den seneste frist for indsendelse af opgørelse og indbetaling af skat falder på en helligdag eller en lørdag i det land, hvor selskabet m.v. har hjemsted.

1. I § 26, *stk. 1*, ændres »en dansk helligdag eller en lørdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.« til: »en dansk banklukkedag, forlænges fristen til den førstkommende bankdag.«

2. I § 26, *stk. 2*, ændres »følgende hverdag, hvis den seneste frist for indsendelse af opgørelse og indbetaling af skat falder på en helligdag eller en lørdag i det land,« til: »førstkommende bankdag i det land, hvor selskabet m.v. har hjemsted, hvis den seneste frist for indsendelse af opgørelse og indbetaling af skat falder på en helligdag eller en lørdag i det land,«.

§ 6

I selskabsskatteloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1164 af 6. september 2016, som ændret ved § 2 i lov nr. 1557 af 13. december 2016, § 16 i lov nr. 688 af 8. juni 2017, § 22 i lov nr. 1555 af 19. december 2017, § 1 i lov nr. 1683 af 26. december 2017,

§ 1 i lov nr. 725 af 8. juni 2018 og § 1 i lov nr. 1130 af 11. september 2018, foretages følgende ændring:

§ 24 . Skatter efter denne lov opkræves efter skattelovgivningens almindelige regler, for så vidt de efter deres indhold er anvendelige på de selskaber og foreninger m.v., der er nævnt i denne lov. Opkrævningsloven, bortset fra kapitel 3, finder anvendelse på opkrævningen af indkomstskat af selskaber og foreninger m.v. Opkrævningslovens kapitel 2 finder anvendelse i det omfang, det følger af reglerne i lovens kapitel 5.

1. I § 24 indsættes som 4. pkt.:

»Hvis sidste rettidige betalingsfrist efter denne lov falder på en banklukkedag forlænges fristen til den førstkommende bankdag. Der skal betales et gebyr på 65 kr. for erindringskrivelser vedrørende betaling efter denne lov.«

§ 7

I lov om afgifter af spil, jf. lovekendtgørelse nr. 337 af 7. april 2016, som ændret ved § 2 i lov nr. 686 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

§ 22. For spil nævnt i § 2 er afgiftsperioden ugen (mandag til søndag). Afgiften skal angives og indbetales senest 5 dage efter afgiftsperiodens udløb. Falder den seneste angivelses- og indbetalingsdag på en helligdag, skal angivelsen og indbetalingen senest ske førstkommende hverdag.

1. I § 22, 3. pkt., og § 23, 3. pkt., ændres »helligdag« til: »banklukkedag«, og »hverdag« ændres til: »bankdag«.

§ 23. For spil nævnt i § 8 er afgiftsperioden ugen (mandag til søndag). Angivelse og indbetaling af afgift skal ske senest 15 dage efter afgiftsperiodens udløb, såfremt der har været afholdt spil i perioden. Falder den seneste angivelses- og indbetalingsdag på en helligdag, skal angivelse og indbetaling ske senest førstkommende hverdag.

§ 24. For spil nævnt i §§ 5, 15 og 17 er

afgiftsperioden varigheden af det enkelte spil, og angivelse og indbetaling af afgiften skal ske, senest 15 dage efter at resultatet af spillet foreligger. Falder den seneste angivelses- og indbetalingsdag på en lørdag, søndag eller helligdag, skal angivelse og indbetaling ske senest førstkommende hverdag.

§ 25. For spil nævnt i § 3 er afgiftsperioden det enkelte lotteri. Angivelse og indbetaling af afgiften skal ske senest 5 dage efter den sidste trækning i lotteriets sidste klasse. Falder den seneste angivelses- og indbetalingsdag på en lørdag, søndag eller helligdag, skal angivelse og indbetaling ske senest førstkommende hverdag.

2. I § 24, stk. 1, 2. pkt., og § 25, 3. pkt., ændres »lørdag, søndag eller helligdag« til: »banklukkedag«, og »hverdag« ændres til: »bankdag«.

§ 8

I toldloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 28 af 11. januar 2018, som ændret ved § 2 i lov nr. 671 af 8. juni 2017, foretages følgende ændring:

§ 30. Afregningsperioden for told og merværdiafgift af varer, der indføres i erhvervsmæssigt øjemed af varemottagere, der er registreret efter § 29, er kalendermåneden. Told og merværdiafgift af varer, der er fortoldet i afregningsperioden, skal indbetales til told- og skatteforvaltningen senest den 16. i måneden efter afregningsperioden.

§ 33. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Told af varer, for hvilke der ikke er stillet sikkerhed efter § 30, stk. 2, skal betales til told- og skatteforvaltningen senest den 5.

1. I § 30, stk. 1, indsættes som 3. pkt.:

»Falder sidste rettidige betalingsfrist på en banklukkedag, forlænges fristen til den førstkommende bankdag.«

2. I § 33, stk. 4, indsættes som 2. pkt.:

»Falder den 5. hverdag efter fortoldningsdagen på en banklukkedag,

hverdag efter fortoldningsdagen.

forlænges fristen til den førstkommende
bankdag.«